

א' אייר תשפ"ב, 2 במאי 2022 עלון 2649 afikim.alon@gmail.com

יום העצמאות ה-74 למדינת ישראל "כל היש הזה"

★ יום שלישי ב' באייר 3.5.2022

19:45 התכנסות באמפי.

20:00 צפירת דומיה וטקס לפתיחת אירועי יום הזיכרון לחללי מערכות ישראל.

★ יום רביעי ג' באייר 4.5.2022

11:00 צפירת דומיה וטקס הנחת זרים בבית הקברות.

(הסעה לבית הקברות תצא ב-10:30 מהעיגול)

19:45 התכנסות באמפי.

20:00 טקס נעילת אירועי יום הזיכרון ופתיחה חגיגית של יום העצמאות ה-74.

בתום הטקס ואחרי הזיקוקים הציבור מוזמן לקריית השמחה בדשא המזרחי. פינות סטייקים, פלאפל, נקניקיות, שתיה קלה, בירה ופינת קפה ועוגות. בהמשך הערב נארח את "סלוצקי ונערי הכפר" במופע שירים.

★ יום חמישי ד' באייר 5.5.2022

09:00-13:00 מגרש השעשועים פתוח.

13:00-17:00 הפסקה.

17:00-20:00 מגרש השעשועים פתוח.

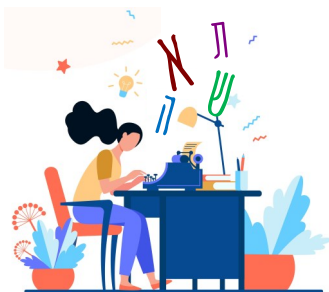
★ יום שישי ה' באייר 6.5.2022

17:00-19:00 מגרש השעשועים פתוח לילדי אפיקים בלבד.

מוזמנים לפיקניק משותף בדשא המסלול.

טור פתיחה

העלון שבידיכם מוקדש לתקופה העמוסה והמורכבת ביותר בלוח השנה שלנו - בין החגים, בין המועדים, בין ימי זיכרון לבין שמחה ויום גדול.

התכונה מורגשת אצלנו כבר ימים רבים - החל בתקופת ההכנות לליל הסדר, כשתוך כדי שירת המקהלה על במת חדר האוכל, עשרות אנשים וילדים כבר מתכוננים לשלל האירועים שבדרך: חזרות לטקס יום השואה, לערב יום הזיכרון, לטקס בבית העלמין, למופע יום העצמאות, בניית מגרש השעשועים, הכנת הבריקה לתחילת עונת הרחצה, ונבחרת מירוץ העצמאות שמקיפה את המסלול תחת עינו הפקוחה של צורי גלסמן.

אם נעלה על הדף את שמות כל השותפים לעשייה השופעת הזו, המפיקים, המארגנים, השרים, הרוקדים, המנגנים, המקשטים, הבונים, וכל האנשים שעוזרים לפני ומאחורי הקלעים - נגלה שכמעט קיבוץ שלם מגוייס לאחד, או לכמה מהאירועים הרבים!

ועל כך נברך השנה בערב חג העצמאות - **על כל היש הזה!**
כפי שכתב עמיקם אסם ז"ל בשיר שהועלה בחג היובל לאפיקים:

כָּל הַיֵּשׁ הַזֶּה
אֶשֶׁר רִאִיתָ עֵינֶיךָ,
עָשׂוּהוּ אֲנָשִׁים
כְּמוֹתֶךָ
כְּמוֹתִי.
כְּמוֹ בְּמַחְזֵה
הַכּוֹל כָּאֵן לְפָנֶיךָ
לֹא מָלַל וּלְחָשִׁים
בָּנוּ
בֵּיתִי.

בּוֹאוּ וְנִשִּׁיר
עַל זֶה הַיֵּשׁ,
אֶשֶׁר נוֹצַר בְּצֵאת
רַעִים גַּם יַחַד
אֶל יוֹם עֶמֶל אֶפּוֹר -
וּנְבָקֵשׁ
כִּי אֶת אוֹרְהָ תָבִיא
חַמָּה זוֹרְחַת.

אז בואו ונשיר על זה היש, ונאחל לעצמנו, כקהילה, שנמשיך ברוח האפיקימית הידועה, של התגייסות, מעורבות קהילתית ועשייה למען הציבור - למעננו. והלוואי שהאור שיעלה מבימת החג שלנו יאיר גם החוצה, לסביבה הרחבה ולמדינה.

**חג שמח ישראל, חג שמח אפיקים!
מאיה.**

דבר יו"ר ועד ההנהלה

לזכור ולהזכיר, לחגוג ולשמוח.

סוף החורף ותחילת האביב משלבים את זיכרון השואה, זיכרון חללי מערכות ישראל ונפגעי פעולות האיבה עם חגיגות העצמאות למדינתנו. על אף מורכבותם של מעברים חדים אלו והקושי לעבור מעצב לשמחה, אנו ממשיכים לקיימם ביחד.

"מיגון לשמחה ומאבל ליום טוב" נכתב בסיפור המגילה שרק לפני חודש קראנו בה וקשה עד בלתי אפשרי שלא לתהות על הקשר ליום השואה, יום הזיכרון וחג העצמאות. מעיון קצר במגילה ניתן להבחין במספר מוטיבים חוזרים השזורים כחוט השני בכל אחד מאירועי הזיכרון והחג. ראשית הרצון של צורר זה או אחר "להשמיד, להרוג ולאבד את כל היהודים", לאחר מכן האובדן שבעקבותיו מתגלים סיפורי הגבורה ולבסוף, היפוך הגורל, הניצחון והשמחה.

האם ישנו מוסר השכל? האם קיים מסר נסתר? מה תפקידנו בסיפור ואיך נכון לנו כבני אדם להתנהג איש לרעהו? את הרעיונות, התהיות והפתרונים נשאיר הפעם לכל אחת ואחד מאתנו.

לאחר מספר שנים בהם לא חגגנו עצמאות באמפי, במגרש ועל הדשא, השנה נחדש ימינו כקדם ונחזור לשמוח בצוותא וכפי שמצווה עלינו: "לעשות אותם ימי משתה ושמחה". אני מבקש להודות לכל החברות והחברים, לצוותי החג ולהנהלה שמוצאים לפועל את אירועי העצמאות באפיקים ומאפשרים לנו לקיים את החג ולשמוח. כמו כן נשלח ברכה לכל חיילנו, בנותינו ובנינו המשרתים בצה"ל ובכוחות הביטחון, צאו בשלום ושובו בשלום.

חג שמח

אמיר רומנו

צילום: שגיא בן-יצחק

דברים שנשאו על קברה

קיבוץ אפיקים אבל על מותה של חברתנו

דינה קול ז"ל

ומשתתף בצערם של
חנה'לה, אבנר, רונן, אמנון, בנות ובני זוגם,
הנכדים, הנינים ובני המשפחה.
יהי זכרה ברוך!

הספד בית אפיקים לדינה קול

היום אנו מביאים למנוחת עולמים את חברתנו, דינה קול, חודשיים לפני יום הולדתה ה-94.

דינה בתם של חנה ואלכסנדר פרידמן נולדה ב-1928 בהונגריה. מגיל 13 הייתה פעילה בתנועת הנוער של השומר הצעיר ומראשית ימיה בתנועה תכננה בבגרותה לעלות לארץ ישראל ולחיות בקיבוץ.

במרץ 1944 התהפכו חיי היהודים וחיי משפחתה, עת הנאצים פלשו להונגריה, דינה נערה, עוד לא בת 16. מיד לאחר חג הפסח החל הסייט. יחד עם הוריה ואחותה הגדולה אהובה, העמיסו אותם על רכבת משא של בהמות, בקור, ללא אוכל ללא מים בצפיפות נוראה. שלושה ימים דהרה הרכבת עד שנעצרה ברציף האימים של אושוויץ-בירקנאו.

שם על הרציף ראתה בפעם האחרונה את אביה והוא בן 45. היא צעדה עם אמה ואחותה יחד בתור ארוך של נשים, כשקצין נאצי שכנע את האם להצטרף אליו לנסיעה, ובכך נחרץ גורלה למוות והיא בת 41. דינה ואהובה נותרו לבדן במסע ייסורים אכזרי. יחד הן שרדו את זוועות אושוויץ, את צעדת המוות, יחד הן זכו להשתחרר. לאחר השחרור הצטרפו דינה בת ה-17 ואהובה בת ה-20 לגרעין שהכין עצמו לעלייה לארץ-ישראל.

שם במחנה העקורים פגשה את אוסקה. אוסקה מספר: "יום אחד ראיתי אותה, היא הייתה יפה מכל נערה שראיתי עד כה והתאהבתי בה ממבט ראשון". שם הם נישאו, צעירים מאוד. המסע שלהם לא תם. באוקטובר 1946 עלו דינה ואוסקה ואהובה על ספינת דיג קטנה "לטרוון" ויצאו למסע לארץ ישראל. הספינה נתפסה ע"י הבריטים והם גורשו לקפריסין, שוב בין גדרות התיל... כחצי שנה שהו בקפריסין. במאי 1947 הגיעו דינה ואוסקה למחנה עתלית, שם שהו תקופה קצרה. ושם במחנה נולדה בתם הבכורה - חנה'לה.

ביוני 1948 דינה ואוסקה הגיעו יחד עם קבוצה של ניצולי שואה לאפיקים. הם הגיעו לאפיקים בזכותו של סיומה פינסקי, שנשלח בתום המלחמה מטעם הבריגדה לסייע לניצולים, הוא שכנע אותם לבוא לאפיקים, הם אמרו שאפיקים הייתה עבורם מילת קסם. בין חברי הקבוצה היו: אחותה אהובה, פרומה וארקה עמית, האחים מרקל, האחיות חיה רוקמן, יהודית מרקל ובת דודתן רבקה לויתן, יענקלה רוקמן, חיים לויתן, צילה ושמעון קריסטל, אהרון פילץ וצבי קרמר. ביולי 1948 - בגיל 20 התקבלה דינה לחברות בקיבוץ. באפיקים נולדו הבנים אבנר, רונן ואמנון.

דינה מספרת שרק כשאמנון בן הזקונים היה בן 15 הוא ביקש שתספר לו את סיפורה ורק אז היא החלה לספר. קודם למשפחתה, ובהמשך מתוך שליחות סיפרה את מה שעבר עליה בבתי הספר, במסעות לפולין ובטקסים שונים.

ב-2013 זכתה דינה בתעודת הוקרה משותפת של משרד החינוך וצבא ההגנה לישראל. מתוך התעודה: "**תעודת הוקרה מוענקת בכבוד רב לאשת עדות קול דינה על פעילות ותרומת הרבה בהנחלת זיכרון השואה והגבורה בקרב בני נוער וחיילי צה"ל ומפקדיו במעשים אלו הבטחת כי דור המחר לעולם יזכור ולא ישכח**"
חנותים על תעודת ההוקרה – שר החינוך - שי פירון, הרמטכ"ל- בני גנץ

בית אפיקים יזכור את שירתה המצמררת ביידיש "העיירה בוערת" כל שנה בטקס יום הזיכרון לשואה ולגבורה. לפני 4 שנים דינה שרה בטקס הנעילה הממלכתי של יום השואה בלוחמי הגטאות שהפיק אחיינה שי גוטסמן.

ב-1964 יצאו דינה ואוסקה לשליחות לשנה לעזרת הקיבוץ הצעיר כפר עזה יחד עם ילדיהם. מגוון תפקידים עשתה דינה בקיבוץ, ניהלה את חדר האוכל, הכלבו ואת המחסן.

לפני יותר מעשור נפרדה משניים שהיו הקרובים לה במיוחד אוסקה בעלה ואחותה אהובה. ב-2009 נפטרה אהובה בגיל 84.

ב-2010 נפטר אוסקה בגיל 85, שבערוב ימיו כהו עיניו ודינה הייתה לו לעיניים, במסירות אין-קץ ואהבה גדולה.

בשנים האחרונות, לפני בוא הקורונה למדה במכללת הגמלאים "ביתנו" והייתה חברה במקהלת "ביתנו". כל עוד היה בה הכוח דינה לא החסירה אף אספה, פעילות קיבוצית או ארוחה בחדר האוכל, ואנחנו זכינו לראותה תמיד מוקפדת, מטופחת ויפה.

74 שנים הייתה דינה חברת קיבוץ אפיקים

הניצחון הגדול שלה ושל אוסקה השבט הגדול שהקימו מתוך ההריסות.

עם הבת-חנה'לה, הבנים-אבנר, רונן, אמנון, הנכדים, הנינים, המטפלת המסורה מיני, המשפחה הרחבה, החברים, אבל בית אפיקים על מותה של דינה. יהי זכרה ברוך ותהא נשמתה צרורה בצרור חינו.

כתבה: עידן הלמן

צילום: ענבל ענברי-מלמד

שׁרְפָה, אַחִים, שׁרְפָה!
עִירְתֵנוּ בּוֹעֶרֶה בְּלֶה,
בְּה רֵחוֹת שְׁחֵרוֹת יִסְעָרוּ,
לְהַבּוֹת חֶרְבּוֹ יִבְעָרוּ,
עִקְבוֹתֶיהָ לֹא נִשְׁאָרוּ,
הִיא עוֹלָה בְּאֵשׁ.

וְאַתֶּם חוֹבְקִים יְדֵים
בְּלִי הוֹשִׁיט עֲזָרָה,
בְּלִי כְּבוֹת אֶת אֵשׁ הַלֶּהֶב,
אֵשׁ הָעִירָה.

שׁרְפָה, אַחִים, שׁרְפָה!
קְרוֹבָה, חֵס וְחִלְיָה, הַשְׁעָה,
כִּי הִלְהַבּוֹת יִתְמִידוּ,
אֶת בְּלִנּוּ פֶה יִשְׁמִידוּ,
רַק שְׁרִידֵי קִירוֹת יַעֲיִדוּ
מֵה שְׁפָה הָיָה.

מאגף הבריאות

הקיץ כבר כמעט כאן, עצות להתגוננות למבוגרים שבינינו:

הקיץ כבר החל והימים החמים מגיעים אלינו ואיתם מיני השפעות אפשריות על המצב הבריאותי. קשישים ואנשים מבוגרים הם אוכלוסיה רגישה במיוחד שעלולה לסבול או להיפגע מהחום ומהשמש. (גם תינוקות, ורוב העצות מתאימות גם להם). במצב רגיל, כאשר טמפרטורת הסביבה עולה, הגוף מקרר את עצמו באמצעות נידוף ההזעה ובכך נמנעת העלייה בטמפרטורת הגוף. אולם במזג אוויר חם, כאשר הלחות גבוהה כמו בעמק שלנו - נפגעת יעילות מנגנון ההזעה והגוף לא יכול להתקרר. במצב זה עלולה להתפתח "מכת חום", המאופיינת בעליה מהירה של טמפרטורת הגוף, בפגיעה במערכת העצבים ובמערכות חיוניות אחרות כגון כבד וכליה. הסיכון ל"מכת חום" עולה בגיל המבוגר, בפרט אצל חולים במחלות לב וכלי דם, מחלת ריאות וכליה, סכרת ומחלות פסיכיאטריות. שימוש בתרופות מסוימות, כמו תרופות משתנות, או כאלה הפוגעות ברמת הערנות, גם הן מעלות את רמת הסיכון ל"מכת חום".

ההגנה הטובה ביותר כנגד נזקי חום היא המניעה. חשיפה לא מבוקרת לשמש גורמת להזדקנות העור, לכתמים, נגעים ואפילו עלולה לזרז מקרים של סרטן. כולנו יודעים שלפני היציאה לשמש חשוב להימרח במשחות עם מקדמי הגנה, יש להשתדל לצאת בשעות פחות חמות עד 10:00 בבוקר ומשעה 18:00 בערב. לא תמיד קשישים מקפידים על כך וחשוב לזכור להקפיד על כך גם בגיל המבוגר. לצד זה, כאשר נמצאים בשמש בשעות החמות, יש להקפיד על כיסוי ראש מגן ועל בגדים ארוכים, עדיף בצבעים כהים, שימנעו את חדירת קרני השמש ופגיעתן בעור. בגיל המבוגר העיניים נוטות להיות רגישות במיוחד. על מנת למנוע סנוור ופגיעה בהן, חשוב להקפיד על הרכבת משקפי שמש. יש חשיבות רבה גם לקירור הבית. אצלנו חשמל למבוגרים מעל גיל 80 מסובסד! לא לחסוך בהפעלתו, כן לכבות מזגן כשלא נמצאים בבית.

מזגן יעיל יותר לקירור הבית מאשר מאוורר ורצוי מאד שהקשיש ישהה באזור ממוזג לפחות מספר שעות ביום. שתייה מרובה היא אחת ההנחיות המרכזיות בנושא. בימים החמים מומלץ להגביר את צריכת המים ל-10 כוסות ליום, וזאת בכדי לפצות על אובדן הנוזלים בזיעה. הנוזלים הללו חיוניים לחילוף חומרים תקין, למניעת עצירות, לשמירה על העור ועוד. כשלא מקפידים על שתיית כמות מספיקה של נוזלים, מתפתחים סימני התייבשות כגון: פה יבש, סומק, אי שקט, עצבנות, בלבול, כאבי ראש, סחרחורת, או אפילו עלפון. נקודות אלה נכונות לכל אדם, אך לאוכלוסיה המבוגרת חשוב במיוחד להקפיד על שתייה מרובה מכיוון שבמקרים רבים האדם המבוגר לא חש בצימאון ולכן יהיה בקבוצת סיכון התייבשות. כדאי מאד להפחית בשתייה מתוקה וחשוב לזכור כי קפה, תה, קולה ומשקאות נוספים המכילים קופאין אינם נמדדים כנוזלים!

אנשים זקנים מוגבלים לעתים בכמות השתייה המותרת להם, עקב בעיות רפואיות. כדאי לבדוק עם הרופא עד כמה ניתן להגביר את כמות השתייה בימים חמים. סימני האזהרה אליהם יש לשים לב:

הסכנה העיקרית היא סכנת התייבשות! סימני התייבשות אצל האדם הקשיש יכולים להיות בלבול, חולשה או ישנוניות. כמו כן, כדאי לשים לב למצב של הטלת שתן בכמות מועטה ולשתן כהה במיוחד או הפסקה במתן שתן. הקאות ו/או שלשולים עלולים להעיד על התייבשות של האדם המבוגר, עיניים שקועות ועליה בטמפרטורת הגוף. כשאחד או יותר מסימנים אלה מופיעים יש לפנות מיידית לרופא! קיימת דעה רווחת כי בקיץ יורדים במשקל עקב ירידה בתיאבון ושריפה מוגברת של קלוריות. אבל הקיץ עלול להפוך דווקא לתקופה משמינה.

בימים החמים במיוחד, הנטייה היא לזוז פחות, לשבת יותר מול הטלוויזיה, לצרוך יותר משקאות מתוקים ולנוע בין מזגן למזגן. לכן, חשוב כי הקשיש או המטפלים בו, ייקחו בחשבון את הפרמטרים האלה, על מנת להישמר מפני השמנה המזיקה לבריאות. כן להמשיך ולעסוק בפעילות גופנית אך בתנאים נוחים, בשעות הערב, במקום ממוזג או בבריכה! קיימת בחום גם סכנה של זיהומים. החיידקים אוהבים חום ולחות ולכן בעלי נטייה להתרבות דווקא בימי הקיץ, הדבר גורם לעלייה בולטת במחלות זיהומיות בימים אלה של השנה. חשוב להקפיד על קירור נכון של המזון, צמצום זמן שהייה שלו מחוץ למקרר וכיסוי שלו. כמו כן, חשוב מאד לשמור על ההיגיינה האישית, להתרחץ בתדירות גבוהה וליטול ידיים במים וסבון לעתים תכופות

**קיץ חמים נעים ובריא!
עירית פורת**

פ(נ)ינת התרבות

”עברנו את פרעה- נעבור גם את זה”

והנה גם פסח מאחורינו.

אירועי פסח התחילו בליל הסדר.

השנה הסבו כ-650 איש בחדר האוכל לליל הסדר המסורתי שלנו.

המקהלה, הזמרים, הקריינים, ביחד עם מרינה ומוריס יצרו ערב מקסים ומשובח.

הרבה הרבה תודות לצוות החג: מאיה אשכנזי, עופר רומנו, צפי עלי ואורה אולמן.

בערב חג שני התכנסנו על הדשא המערבי לשמוע ולשיר ביחד עם אמוץ ברונטמן ולהקתו שירי גוספלס ומחאה.

היה ערב מאוד מהנה. תודה לאמוץ ולנגנים ולכל מי שבא.

בחג השני נפתח מוזיאון ”היה-היה” לסיורים וארוחת בוקר של חלוצים ובאותו זמן על דשא הזיתים ממול

התקיים שוק יד שניה אביבי.

הרווחנו מזג אויר טוב והיה נחמד לפגוש מבקרים רבים שהגיעו והשתתפו בשלל האירועים.

תודה לאיה סהר ואורית דומוביץ' על ארגון המוזיאון וארוחת החלוצים ותודה לרינה כץ על סיפורים מרתקים

ומשעשעים מפעם-פעם.

עם הפנים קדימה:

אירועי יום הזיכרון ויום העצמאות עוד שניה כבר כאן, עשרות מתנדבים וצוותי החגים והאירועים עובדים בשיא

המרץ, במת האמפי שטופת אור גם בשעות הערב, רצף של חזרות ותכונה של עשייה ופעילות, כמו שאנחנו

מכירים ואוהבים.

כולי תקווה שאחרי 3 שנים הכל יעבור בשלום ועל הצד הטוב ביותר.

אנא- השמעו לכללים, זה יעזור להצלחת כל האירועים. הסבר מפורט מופיע בהמשך העלון.

שיהיה לנו חג שמח במיוחד!

נורית וצוות התרבות.

למוזיאון ”היה-היה” הייתה עדנה

15 שנה קיים המוזיאון שלנו המספר על ימים ראשונים באפיקים ומקצת על אורחות החיים. הוא הוקם לכבוד

יום הולדתה ה-80 של אפיקים. הוא הוקם בהתנדבות, ועוצב כיד הדמיון של מקימותיו.

הוא זכה למבקרים מפעם לפעם טיפין טיפין. רבים באפיקים לא ידעו על קיומו וגם אם ידעו לא בקרו בו. אבל

מי שביקר השאיר אחריו מילים טובות.

באחד מימי פסח השנה נפתח המוזיאון במקביל לשוק אביבי, שנערך

על דשא הזיתים. וראה זה פלא, המוזיאון זכה למבקרים רבים, כמו

שלא זכה זמן רב. חברים, ילדים ואורחים התכנסו בחדריו,

התבוננו, התרגשו, ובעיקר נזכרו, מי שגילו אפשר לו זאת. ככל

שהשנים מתקדמות והפער בין שנותיה הראשונות של אפיקים

ואורחות החיים פעם לבין אורחות החיים היום גדל, כך גדלה

הסקרנות, ומתרחב העניין במוזיאון של היום. את הסיור במוזיאון

ליווה בקטנה אוכל של פעם, ובגדים שניתן היה ללבשם להתחפש

וליצור אשליה רגעית של ראשוניות וחלוציות.

מסתבר שהמוזיאון, כמו מוזיאונים רבים, הוא נכס למורשת של

אפיקים, כדאי לבקר בו והכי חשוב לשמור על קיומו.

עפרה בורנצוויג

חסל סדר פסח! - ליל הסדר תשפ"ב

ליל הסדר שלנו במלוא תפארתו! כמה שהתגעגענו אחרי שנתיים עצובות ומרוחקות של קורונה, והשמחה היתה כפולה ומכופלת.

אז מה היה לנו שם!?

- < מספר משתתפים לא קטן מידי ולא גדול מידי, כ-650 מסובים.
 - < מקהלה מקצועית שהתעלתה על עצמה- 20 זמרות וזמרים משלנו - כבוד!
 - < **מוריס בבני** שעובד איתנו כבר שנים רבות, וזאת השנה הראשונה שנכנס לנעליה הגדולות של **יעל תבורי** ושהביא אנרגיות חדשות והפיח רוח חיים רעננה במקהלה.
 - < **מרינה סנדרוביץ'**, האישה והלוק. תמיד עם חיוך, שמחת חיים ומקצועיות ללא פשרות על הפסנתר.
 - < אם-הסדר שלנו, **עליה לוי**, שהנחתה, בירכה והזמינה את המשתתפים לבמה בסדר מופתי.
 - < הקריינים הקבועים והחדשים, שמחכים כל שנה לקטע הקריאה הקבוע שלהם שכבר מזוהה איתם.
 - < הגברה של 'צליל העמק', עם **ימי טאוב** שהפתיע אותנו, חזר למגרש הביתי והביא לנו את שירת המקהלה באיכות מופלאה.
 - < סולנים והפתעות: **רונן, ספיר ואסף קול** הנהדרים - הללויה!; **האחים עמרי ונעם וולאך** שהם כבר חלק מההגדה שלנו; **אמוץ ברונטמן וליה** הנכדה המתוקה; **יובל לולב** המוכשר שתמיד מתייצב לדגל בשמחה ובאהבה עם הסקסופון; **אבנר קול** שהקדיש את שירתו לאמא **דינה קול** ז"ל, חברת מקהלה יקרה.
 - < סידורי פרחי בר אביביים וטריים של האחת והיחידה, **רינה כץ** הבלתי נלאית.
 - < תורניות וגם קצת תורנים, שמגיעים בבוקר מוקדם לגלגל במרץ אלפי כופתאות, אורזות הסלטים, סופרות הכלים, אחראיות התורניות, מחלקי האוכל, סופרי המקומות ועוד ועוד.
 - < רישום, שיבוץ וסידור שולחנות וקשירת כל הקצוות האפשריים בפיקודה של **צפי**.
 - < עובדי מגזר המזון, עם **עלא וחמודי** בראש **וינה** שתומכת מאחור, שבישלו, סידרו וחיסלו, הרכיבו שולחנות, פירקו חלונות - בלעדיתם זה לא היה קורה!
 - < **עלי** שמרכיב בנאמנות ובמקצועיות את ה-במה, במת החג.
 - < ציורי פסח הנצחיים והיפיפיים של **דודו רוט**, שזכו השנה לשחזור ולחידוש מעשה ידיו של **אבי קלוסקי**.
 - < צוות ההפקה- עופר רוקמן, אורה אולמן ומאיה אשכנזי שתפרו וסגרו את כל הקצוות, תיאמו ותיזמו ולא פיספסו אף פרט.
 - < רכזת התרבות **נורית פלס**, שתמכה מקדימה ומאחורה ונתנה גב חזק לכל ההפקה המורכבת הזאת.
 - < ובסוף בסוף, והחשוב ביותר- הקהל מבית ומחוץ שבא לחגוג איתנו ונהנה עד השיר האחרון!
- תודה גדולה לכו-לם שביחד מרכיבים את ליל הסדר המיוחד שלנו – וזהו זה החג בהדרו!**

צילום: נורית גת-פלס

כוס רביעית: ברכת החיילים – תמר גלסמן

חג שמח קיבוץ אפיקים
אני תמר גלסמן, למי שלא מזהה הבת של צורי
ויעל, ובשבוע הבא אני מסיימת שירות של
שנתיים ושמונה חודשים במודיעין של חיל
האוויר.

כולם יודעים שזה לא פשוט להיות אפיקופניק
בצה"ל, בעיקר ביחידה כמו שלי שמלאה בתל-
אביבים.

למדתי אחרי זמן די קצר שצריך להוסיף באופן
אוטומטי "זה ליד הכנרת" כששואלים מאיפה
אני, וגם אז כנראה שלא תימנע

התגובה: "אההה הייתי בטוח שזה בדרום". "כן אתה מתבלבל עם אופקים".

אבל מה שאני רוצה לספר לכם זה על הפסח הראשון שלי בצבא.

לפני שנתיים בדיוק – אני חיילת צעירה שרק סיימה קורס והגיעה לבסיס חדש. לא עובר שבוע ומתפרצת מגפה
עולמית, בעקבותיה סגר של חודש וחצי ובתוכו מודיעים לי ולבני הקורס שלי שאנחנו עולים לשמירות – על ליל
הסדר. שבוע השמירות מגיע ואיתו עוד קשיים, מכה אחר מכה, בנוסח פסח. הוציאו אותנו מהמגורים למגורי
פח כדי לייצר קפסולת שומרים רחוקה מהיחידה – ליתר בטחון. עמדת השמירה שלי היתה ש"ג שנסגר בעקבות
הקורונה, כך ששמרתי לבד על שער נעול – צה"ל במיטבו. האוכל היה כשר לפסח וחדר האוכל היה סגור בגלל
הקורונה, אז קיבלנו חמגשיות שהכילו רק תפוחי אדמה בכל מצבי הצבירה – פירה, פשטידה בתנור ובמדורה.
בתוך כל זה החזקנו אחד את השני – שלושה חברים טובים. כל זמן שהיה לנו לנוח ישבנו ביחד ואכלנו חטיפים.
בליל הסדר ארגנו חדר במיוחד לשומרים כדי לציין את החג בחגיגות יחסית. החלטנו לעשות סדר קטן משל
עצמנו. התחלנו לשיר- והם, חבריי הטובים ביותר, בשיא הוצפתם, מתחילים לשיר "די דיינו" רק עם **אילו** אחד.
מיד עצרתי את השירה והעמדתי אותם על טעותם – שרים "אילו **אילו** הוציאנו, הוציאנו ממצרים", והם –
דבקים בשלהם. מיד דוקטור גוגל יוצא ופותחים את הגרסה ביוטיוב וגם שם "אילו הוציאנו ממצרים" – אילו
אחד. הרגשתי קנוניה, פתאום כל כובד המרחק, הבדידות, 40 יום מחוץ לבית, הכל נפל עלי בבת אחת והרגשתי
כל כך קטנה ובודדה במערכת הגדולה הזאת.

רק לאחר כמה שעות של בכי ואכילת כל השוקולדים שנשארו לי מהחבילות לחיילים, הבנתי את האמת
שעומדת מאחורי זה. יש לי כוח עצום שעומד מאחוריי ולרשותי, כוח שמגיע מהבית. מהמשפחה, מהאנשים
שמברכים אותי על המדרכות כשאני חוזרת מהצבא ובתשומת לב מפתיעה שמים לב לכמות הזמן החריגה שאני
חיילת ושואלים אותי אם חתמתי קבע, מהנופים, מהסיפורים, מהקשר חם (אין עליך אמא), מכלי מיטה ולא
ממצעים, מערב מול גלעד, מהשירים, מסדר פסח של 650 איש ששרים די דיינו עם שני **אילו** ולא אחד.

אז קיבוץ אהוב שלי, תודה רבה על הכח הזה, בשמי, ואני בטוחה שבשם שאר החיילים והשינשנים, אתם
נותנים לשירות שלנו משמעות עצומה. ואני מאחלת לנו כקהילה להמשיך ולהתפתח, לשמור על התרבות שלנו,
על היחד, על הערכים ועל כל הדברים הללו שנותנים לנו את הדרייב והרצון לצאת ולעשות שירות משמעותי. כי
אין יותר מספק מלשבת במשמרת או בשמירה, או אלוהים יודע איפה, ולדעת שבזכות זה שאתה פה יש סדר
פסח כהלכתו בחדר האוכל.

שיהיה לנו חג שמח, חג חירות ואהבה.

יום הזיכרון לשואה ולגבורה תשפ"ב - מסילות מאז ועד היום

השנה חזרנו לקיים את טקס יום השואה הקהילתי באולם 'לזכרם'. זאת לאחר ששנתיים טקס זה שודר בזום, בעקבות מגפת הקורונה. יש לברך על האפשרות לחזור ולהתכנס יחד ולזכור ולהוקיר את חללי השואה ואת שורדיה, את חסידי אומות העולם ואת החיים החדשים שנוצרו לאחר המלחמה. הנושא המרכזי של טקסי יום השואה השנה הינו "מסילות אל האבדון - שילוחם של היהודים בתקופת השואה". מתוכו בחרנו את שם הטקס שלנו: "מסילות מאז ועד היום" - מסילות ל חיים שנגדעו וחיים שנמשכו והתעצמו. כמידי שנה הודלקו שישה נרות זיכרון, הושמעו שישה סיפורי עדות. נר התקווה הודלק בידי בני הדור השלישי לנותני העדות, כסמל לנצחון החיים. תודה לכל השותפים לטקס מרגש ומשמעותי זה. **אורית דומוביץ', שלומית רז'בסקי, נעה בר חושן.**

נר התקווה

אנחנו, נכדיהם וניניהם של ניצולי השואה, מדליקים נר של המשכיות נר של תקווה.

צילום: שגיא בן-יצחק

נזכור את האנשים, ואת סיפורי חייהם את החיים שאבדו, ואת החיים שנותרו, נוצרו וצמחו. ומהם נשאב את הכוח.

מה נפלא לחשוב, כתבה אנה פרנק, שאין צורך לחכות אפילו רגע אחד אפשר להתחיל מיד אפשר להתחיל לשנות את העולם.

לכן, אנו נמשיך מכאן, לזכור, לספר ולהוקיר למען עולם טוב יותר למען שלום למען עתיד טוב ובהיר למדינה, לחברה, לקהילה ולעצמנו.

את נר התקווה הדליקו: אורי נער - נינה של סטלה ופפו נער ז"ל. ארי איתן בר חושן - נכדו של אהרון בר ז"ל ונין של דבורה חלק ז"ל. יואב קלוסקי - נכדו של צבי אשכנזי ז"ל.

מתוך סיפורו של דניאל אסאו ז"ל

היינו בטרנספורט הראשון מסלוניקי כי גרנו ליד תחנת הרכבת. אמנם לא ידענו דבר והובלנו כצאן לטבח, אך לא ברחתי כי לא יכולתי לעזוב את אמא. כשנלקחתי לפני כן אל מחנה עבודה הצלחתי לברוח ולשוב הביתה. לא ידענו, אך חשנו שאלו פני הדברים: שכנה זקנה התקשתה ללכת, הם צעקו והכו והיא לא יכלה לעשות דבר.

היינו שבעה ימים בדרך. ממולי שכנה בהריון, תפרה בגד עבור הילוד למרות האור המועט שבקרון. ישבתי מול הצוהר והבטתי החוצה. בלילה נעצרה הרכבת. נפתחה פתאום הדלת ונשמעו קריאות "ראוס!" כבחלום בלהות ראיתי אסירים בבגדי פסים מתרוצצים, מערימים את החבילות. סיפרו ששמש בית הכנסת נפטר בקרון, "טיו מאיר מוריו" ("הדוד מאיר מת") לא ראיתי. הריצו אותנו פנימה, שומר צעיר שאל את שכני "הסט דו אין אורם?" (היש לך שעון/שעה?) ואמרתי לו: "הוא רוצה את שעונך, לא את השעה". התחלתי להבין גרמנית.

הגענו לשער, שם היה כתוב "ארבייט מכט פריי" - העבודה משחררת... היה אור יום מלא. עמדנו בחצר כל הלילה תחת גשם, רביבים כאלה, היה קר מאוד. כשנכנסו לאולם אמרו: "משקפיים פה שיניים תותבות שם וכו'". התפשטנו, גילחו כל פיסת שיער שעל גופנו, התגלחנו ובדקו בגופנו אם ישנם דברי-ערך מוסתרים. בסוף, כשכבר היינו תשושים, סימנו את המספרים, שם היה איתי מקרה: שמעתי את הממונה אומר 109 והמבצע (המקעקע) חרט 102. אמרתי לו. הובאתי חזרה לשם תיקון (רואים זאת עד היום). המשגיח התרגז ובעט בי, עפתי עד סוף הפרוזדור.

שכבנו במיטה 3 קומות. חלק מהאנשים נתקפו בהקאות כשחומרי החיטוי באו במגע עם הראש. איני שוכח את המיטות האלה: עם השחרור היה צורך לנסר את רגלי המיטות ולהפריד קומה מקומה כי לא ניתן אחרת להוציא את אלה ששכבו מקופלים, כמעט שלדים, ולהובילם לבית החולים. וכך נשאו אותם, כמו על גבי אלונקה, עם רגלי העץ מנוסרות.

עבדתי באורווה, טיפלתי בסוסים ולא הייתי נתון באופן מתמיד תחת עיניהם. בבלוק שלנו היה פולני נוצרי שהיה מקבל מכתבים וחביות מהבית - היה יושב גדל-מידות ואטום-פנים ואוכל תפוחי אדמה ומורחם בחמאה, לועס ומורח. עד היום באוכלי תפוח-אדמה הוא עולה לנגד עיני.

פעם באורווה ארגנתי לי דלי מלא תפוחי אדמה, אלה נועדו למאכל הסוסים בלבד. לאחר שבישלנו אותם ובללנו אותם בקש כרעתי ליד כירת-שדה קטנה ופתאום הרגשתי מאחורי זוג מגפיים. עמדתי דום והסרתי את הכובע, לפי התקנות. הוא שאל "של מי אלה?" ידעתי שהכל אבוד, שאני אבוד, הייתי מאוד שקט, כאילו הדברים לא קורים לי אלא למישהו אחר. עניתי "הם שלי", "בסדר" הפטיר ויצא. ושמעתי אותו בסמוך מכה באכזריות אסירים אחרים שהצליחו לקחת תפוחי-אדמה אחדים. יצאתי מהאורווה עם הדלי המלא לכיוון בלוק המגורים ובדרך היתה התקהלות. חבורת שומרים וקצינים בעטה בראשו ובכל חלקי גופו של אסיר שנתפס בעבירת חדירה לבלוק הנשים. הצלחתי לעבור בלי שירגישו בי והגעתי לבלוק.

שגרת החיים היתה יום מר אחרי יום מר. יום אחד צורפתי לעגלון המוביל אוכל למחנה הנשים בבירגנשו, שם היו המשרפות. ראיתי מחוץ לגדר ערמות של אודים עשנים - הם היו מניחים שורה של עצים, שורה של אנשים וזה בער כל הלילה. אך אז לא ידעתי, ואם סיפרו - לא האמנתי, כמוני כרבים אחרים...

הוקרא על ידי אילת, בתם של דניאל ורנה אסאו, בערב יום השואה באולם המופעים:

אבינו דניאל גדל בבית עני בשכונת הברון הירש בסלוניקי, כבן יחיד להוריו.

היה קשור מאוד לאמו וכיהן כנער מקהלה בבית הכנסת וידע עברית על בוריה עוד ביוון.

אמו ואביו נספו לאחר פלישת הגרמנים ליוון, נלקחו למחנות ריכוז והושמדו שם.

אבינו הצליח לשרוד בזכות כוח פיזי וכוח הרצון, לאחר עבודה קשה במחנות אשוויץ ובירקנאו.

כשהגיע לארץ פגש את אמנו באילת-השחר ויחד אתה עבר להתגורר באפיקים ונולדה שמחה שנקראה על שם אמו (אלגרה).

כשהגיע לכאן היה בטוח שהגיע ל"שנגרילה", כמו בסרט "אופק אבוד", שראה לפני המלחמה על העולם

האידיאלי שבו אין מזדקנים ויש שפע בכל.

עם בוא יום הזיכרון תשפ"ב נעלה את זכרם של בנינו וחברינו אשר נפלו במערכות ישראל

נהרג בלוותו, כנוטר, מכונית משא ליד הכפר לוביה ביוני 1939.	בני קירשון
נהרג בהפצצת אווירוני אויב בנמל חיפה ביוני 1940.	מאיר לקס
נהרג בהפצצת אווירוני אויב בנמל חיפה ביוני 1940.	ירוחם רייטר
נעדר בספינה ארינפורה שטובעה ביום התיכון במאי 1943.	ברוך גורביץ
נספה בעת שירותו בפלמ"ח במרץ 1944.	יצחק תבורי
נפל בכיבוש משטרת צמח, אפריל 1948.	יהודה זוסמן
נפל בקרב על הכפר ערב אל זביח במאי 1948.	אברהם סירוטינסקי
נפל בקרב על סג'רה במאי 1948.	שמואל גרומן
נפל בקרב על מכון המים של שער הגולן שעל הירמוך במאי 1948.	נתן בר
נפל בקרב על מכון המים של שער הגולן שעל הירמוך במאי 1948.	שמואל פרייליך
נפל בקרב לכיבוש משטרת צמח במאי 1948.	מנחם אונגר
נהרג בעת סיור בקו האויב בטבריה ביוני 1948.	דוד פרדקין
נעדר בעת כיבוש העיר לוד ביולי 1948.	מיכאל כהן
הוצא להורג כאיש מודיעין בעזה באוגוסט 1948.	עזרא חורין
נפל בקרב בגליל התחתון בספטמבר 1948.	צבי טופמן
נעדר בעת צניחה מעל הים התיכון בנובמבר 1948.	איתמר גולני
נהרג בתאונת מטוס בעת סיור אווירי בדצמבר 1950.	עוזי שנאן
נהרג בידי מחבלים בעת אבטחת שיירות בדרך לאילת באוגוסט 1956.	מאיר חן מיכאל
נפל בפעולת התגמול בכיבוש משטרת קלקיליה באוקטובר 1956.	עידו גלבוע
נספה בעת שירותו בצה"ל, בספטמבר 1966.	עזי שפירא
נפל בקרב על גבעת התחמושת במלחמת ששת הימים ביוני 1967.	יואב צרי
נפל בקרב על כיבוש חאן יונס במלחמת ששת הימים, ביוני 1967.	ראובן לשם
נפל חודש אחרי המלחמה, בעלותו על מוקש בדרך לשארם א-שייח, ביולי 1967.	יאיר תל - צור
נהרג בעת אימוני שייטת, בדצמבר 1968.	יצחק גלעדי
נעדר במלחמת ההתשה, נראה צונח למימי מפרץ סואץ לאחר שמטוסו נפגע בספטמבר 1969.	חגי רונן
נפל בקרב סרפאוס, מלחמת יום כיפור, באוקטובר 1973.	בארי חזק
נפל בקרב בחווה הסינית, מלחמת יום כיפור, באוקטובר 1973.	ישי יזהר
נפל בקרב ממערב לתעלת סואץ, מלחמת יום כיפור, באוקטובר 1973.	יהודה ליש
נפל בקרב סרפאוס, מלחמת יום כיפור, באוקטובר 1973.	אברהם קורין
נפל בקרב ממערב לאגם המר הגדול, במלחמת יום כיפור, באוקטובר 1973.	זלמן זלי גלבוע
נפל בקרב ממערב לתעלת סואץ, מלחמת יום כיפור, באוקטובר 1973.	רחמים פרנקו
נפל בקרב ממערב לתעלת סואץ, מלחמת יום כיפור, באוקטובר 1973.	מיכאל מרשל
נפל בגזרת שובא, בדרום לבנון, באפריל 1978.	זיו לוין
נפל בקרב עם מחבלים בגבול לבנון, באפריל 1979.	יוסי בר - מאיר
נפל בקרב בבחמדון במלחמת לבנון, ביוני 1982.	לוטן יצחקי
הוכר כחלל צה"ל, נפטר במרץ 1986.	אורי פיק
נהרג בשעת אימונים ברמת הגולן, בהתפוצצות קנה תותח, באפריל 1988.	אייל וולפסון

יהי זכרם ברוך

יום הזיכרון תשפ"ב

יום שלישי ב' באייר תשפ"ב 3.5.2022

19:45 התכנסות באמפי.

20:00 צפירת דומייה וטקס פתיחת אירועי יום הזיכרון לחללי מערכות ישראל ונפגעי פעולות האיבה.

יום רביעי ג' באייר תשפ"ב, 4.5.2022

11:00 צפירת דומייה וטקס הנחת זרים בבית העלמין.

(הסעה תצא בשעה 10:30 מהעיגול).

יהודה זוסמן ז"ל

אברהם סירוטנסקי ז"ל

יצחק תבורי ז"ל

ברוך גורבין ז"ל

ירוחם רייטר ז"ל

מאיר לקס ז"ל

בני קירשון ז"ל

עזרא חורין ז"ל

מיכאל כהן ז"ל

דוד פרדקין ז"ל

מנחם אונגר ז"ל

שמואל פרייליך ז"ל

נתן בר ז"ל

שמואל גרומן ז"ל

יואב צרי ז"ל

עזי שפירא ז"ל

עידו גלבוע ז"ל

חן מיכאל ז"ל

עוזי שנאן ז"ל

איתמר גולני ז"ל

צבי טופמן ז"ל

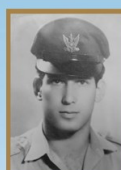
יהודה ליש ז"ל

ישי זיהר ז"ל

בארי חזק ז"ל

חגי רונן ז"ל

איתר תל צור ז"ל

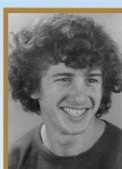
יצחק גלעדי ז"ל

ראובן לשם ז"ל

לוטן יצחקי ז"ל

יוסי בר מאיר ז"ל

זיו לוי ז"ל

מייקל מרשל ז"ל

רחמים פרנקו ז"ל

זלי גלבוע ז"ל

אברהם קורין ז"ל

"הן זה אותו העמק, הן זה אותו הבית
אָבֵל אַתֶּם הֵן לֹא תוּכְלוּ לָשׁוּב
וְאִיךָ קָרָה, וְאִיךָ קָרָה וְאִיךָ קוֹרָה עֲדִין
שֶׁהַחֻטָּה צוֹמַחַת שׁוֹב..."

איתל ולפסון ז"ל

אורי פיק ז"ל

השנה את שמות ה בערב יום הזיכרון נציין נופלים שבני משפחתם חיים איתנו באפיקים.

ואלו שמותיהם

צילום: ענבל ענברי-מלמד

אברהם-בר בורנצוויג, אביו של חיים בורנצוויג
ב-17.07.1938, בעת מאורעות תרצ"ו-תרצ"ט
בדרכו חזרה לביתו, נהרג ממארב.
הניח אישה ובן.

רודי בירקנפלד, אביהם של צביקה שדה ואיתן בירקנפלד
נפל בקרב על בית קשת ב-1948, יומיים לפני קום המדינה.
הניח אישה ו-2 בנים.

זאב (זובה) שגיא, בעלה הראשון של נירה קלדניצקי
ב-21.8.1968, כשנסע לכבות שריפה בשדות המשק,
עלה הגיפ בו נהג על מוקש וזובה נהרג.
הניח אישה ו-2 בנים.

זאבי יובל, אחיו של איצ'ה יובל
נפל בתאונת מטוס ב-29.10.1969.
הניח אישה ובת שנולדה לאחר מותו.

עמי-יעל אקסלרוד, אחיו של יצחקי גל
נפל ב-16.10.1973 בקרב בדרום החווה הסינית.
הניח אישה ו-2 ילדים.

יצחק גרוברד, סבא של נורית גת-פלס
נהרג ב-19.11.1978 בפעולת איבה במצפה יריחו

ציפי יסוד, אמא של ניר יסוד
ב-20.7.1981, לאחר עוד לילה של מטחי קטיושות מלבנון לעבר משגב עם, יצאה ציפי לכמה דקות מהמקלט,
כאשר פגז קטיושה נפל קרוב אליה. היא נפגעה מהרסיסים ונהרגה.
הניחה בעל ו-4 ילדים.

דב צ'רנוברודה, אחיה של נחמה נשרי
ב-31.03.2002 היה דב בין הסועדים במסעדת "מצה" שבחיפה. מחבל-מתאבד פלסטינאי, פוצץ עצמו במרכז
המסעדה. בפיגוע נפגעו עשרות אנשים ו-15 נרצחו, ביניהם דב.
הניח בת-זוג, 3 ילדים ו-6 נכדים.

מוטי אברהם, אחיו של יהודה אברהם
ב-28.11.2002 נכנסו מחבלים פלשתינאים לבית שאן. בקרב יריות ורימוני יד נרצחו 6 בני אדם, ביניהם מוטי.
הניח אישה ו-4 ילדים.

יהי זכרם ברוך

מן הארכיון: סיפורים מן העבר מתקופת "המדינה שבדרך"

הסליק בבית הלבן. חייקל רוזן

לא די היה ברכישת נשק, צריך היה להסתירו ולטפל בו כראוי. עוד בטרם עברנו לאפיקם היתה דאגתנו ל"סליק" הראוי לשמו. בדרכים ובצורות שונות הסתרנו את הכמות הזעומה של הנשק. בעיקר השתמשנו בארגזים מעץ ומפח, או בחביות שהוטמנו באדמה. מקום מחבוא מרכזי אחד שיאפשר גישה חופשית לטיפול בו, שימש גן הילדים הגדול ("הבית הלבן" כיום) שבזמן המחתרת ידעו עליו מספר חברים לא רב. המחסן הזה נבנה למעשה לעיני כל. נחפר בור שצריך היה לשמש כ"בור סופג" כביכול. היו כמובן חברים אחרים שהבינו את העניין - חייכו ושכחו. זה היה העיקר. למחסן זה הוכנסו הנשק והתחמושת שנה לאחר שהבניין נשלם. הותקן לו פתח סודי בתוך ארון שעמד במקלחת של הגן, והוא הפריע כמובן למטפלות. לא פעם היתה סכנה שהגנת תזרוק אותו החוצה. היו מריבות רבות בעניין זה, עד שהיינו נאלצים להסביר לאחת המטפלות מה מסתיר הארון ומאז היתה לנו מנוחה. מאז היינו אנחנו "ציפורי הלילה" יורדים כמעט כל ערב למחסן ועוסקים בטיפול בנשק ובתחמושת... יש הרבה זכרונות והרבה בדיחות מהלילות ההם, אציין מספר אפיזודות מהימים ההם. החלטנו להעביר צינורות אוורור ל"מחסן". ירד לשם האינסטלטור המומחה שלנו, עסק כמה לילות ולחברים לא נודע מה פשר הדפיקות. ואם היו שהבינו, הרי קרה לא פעם שמישהו העיר על כך - העיר ושתק. אולם שומרות הלילה היו מתאוננות שהמקלחת של הגן תמיד סגורה ולא הבינו את פשר הדבר. וקרה גם פעם ששכחנו לסגור את הדלת ונתפסנו בפנים.

לאחר ש"התעשרנו" בכמות נשק וכשהישוב גדל במידה כזאת שהתחיל להפריע לנו בגישה לגן הילדים, החלטנו שאסור שהנשק יהיה מרוכז במקום אחד ויש לבנות מחסן שני ויותר משוכלל. כמובן שעמדה בפנינו הבעיה הרצינית איך לעות זאת שלא ייודע בציבור ואיה המקום שייבנה. בחרנו בבית הקירור - שחציו עמד ריק והחצי השני ללא שימוש כי היה חורף.

סיפורו של סליק. צבי ברנר

נבחרתי להיות בקבוצה מצומצמת ביותר של חברים שהוטל עליה לחפור סליק חדש. המקום שנקבע לסליק היה מתחת לבית הקירור הצמוד למחס המצרכים של המטבח. בנינו שם סליק בגודל של שני חדרי מגורים. בבית הקירור היה מדחס אוויר, והתקינו אותו כך שאפשר היה להפוך אותו הצידה, ואז נפתח ברצפה פתח הכניסה אל הסליק. יחד איתי חפר את הסליק ישה הלמן. מידי ערב היה בא המא"ז - מפקד האזור, כפי שהיה נקרא מפקד היישוב מטעם "ההגנה" - חייקל רוזן, ופותח את פתח הסליק. אנחנו היינו נכנסים פנימה, והוא היה סוגר אחרינו. במשך כל הלילה היינו חופרים במכושים, בטוריות ובאתים. את האדמה שחפרנו היינו אוספים בשקים. לפנות בוקר, לפני שהיום התחיל להאיר, היה המא"ז חוזר ופותח את פתח הסליק ואנחנו היינו מוציאים את השקים המלאים באדמה. ואז היו באים עוד חמישה חברים, שבוודאי ניחשו במה מדובר, אל לא ידעו בדיוק איפה נמצא הסליק ואיך נכנסים אליו, ויחד היינו מפזרים את האדמה במקומות שונים בחצר. הגשמים שהגיעו טשטשו את סימני האדמה השפוכה.

עבדנו כך במשך כל החורף, מראש השנה ועד פסח. מידי בוקר הייתי חוזר לחדר, מתפשט בחוף ונכנס לישון. במשך כל הזמן הזה הייתי רשום בסידור העבודה של המשק בשמירת לילה בפרדס. גם רות, אשתי, חשבה שזה הדבר שאני עושה מידי לילה, אבל הדבר נראה מוזר בעיני. "כל הזמן אתם שומרים? לא יכולים להחליף אתכם? מדוע יש לבגדים שלך ריח מוזר כזה?" שאלה. "זה ריח של אדמה רטובה", הסברתי לה. "בשמירה בפרדס אנחנו חייבים לשכב על האדמה כדי שאם יבואו גנבים הם לא ירגישו בנו". אותו הסבר נתן ישה הלמן לאשתו. האישה היחידה במשק שידעה על עבודתנו האמיתית היתה האקונומית שהרגישה שדברים מוזרים מתרחשים במחסן שלה בלילות.

במשך כל אותם החודשים חפרנו והוצאנו את האדמה, ולבסוף יצקנו קירות בטון ויצרנו חדר בגובה שניים וחצי מטרים ובשטח של ארעה מטרים על ארבעה מטרים.

הסליק הזה היה מחסן הנשק המרכזי באפיקים. סליקים נוספים היו גם בגן הילדים ("הבית הלבן"), באורווה, בלול ועוד, ונשק נוסף הוחבא בצינורות מולחמים שהושקעו במימי הירדן. כאשר ערכו הבריטים חיפושי נשק בכל היישובים המרכזיים, ב-29 ביוני 1946, "השבת השחורה" - הם כמעט גילו את הסליק שהיה באורווה, השטח שמעליו היה מכוסה בחבילות חציר כבוש. הבריטים התחילו לפנות אותם וכמעט הגיעו אל המחסן, אבל בסוף נמאס להם להוריד חבילות ממרומי הערימה והסליק ניצל.

”הטנק” – הספר ועכשיו ההצגה

”התעסקתי כאן בחומרים שמהם עשויה טרגדיה קלאסית”
שיחה עם אסף ענברי. שוחחה: ורדית שלפי

”כולנו, בעמק, גדלנו על סיפור הטנק, כמו שילדי הגליל גדלו על פסל האריה השואג. ההבדל הוא, שילדי הגליל לא שמעו את סיפור קרב תל חי מפיו של טרומפלדור, ואילו אנחנו שמענו את סיפור הקרב על דגניה מפיו של הגיבור עצמו, שלום הוכבאום, שנעמד יום יום ליד הטנק וסיפר איך הוא עצר אותו באמצעות בקבוק מולוטוב. הסיפור הזה נצרב בי ביחד עם מלחמת יום הכיפורים. הייתי בן חמש. ראיתי את שיירות הטנקים שחלפו על פני העמק בדרך לרמת הגולן, ואת האבא של החבר שלי רץ לתפוס טרמפ למלחמה, שממנה הוא לא חזר. אתה גדל על סיפור מסוים, ופתאום הוא מתערער לך. אתה מגלה שגדלת בעצם רק על גירסה אחת מבין כמה גירסאות מתחרות, שכל אחת מהן מעניקה משמעות אחרת לכל העניין”.

כמי שגדל בעמק הירדן, ספר על ההיכרות שלך כילד עם סיפור הטנק.

כולנו, בעמק, גדלנו על סיפור הטנק, כמו שילדי הגליל גדלו על פסל האריה השואג. ההבדל הוא, שילדי הגליל לא שמעו את סיפור קרב תל-חי מפיו של טרומפלדור, ואילו אנחנו שמענו את סיפור הקרב על דגניה מפיו של הגיבור עצמו, שלום הוכבאום, שנעמד יום יום ליד הטנק וסיפר איך הוא עצר אותו באמצעות בקבוק מולוטוב. הסיפור הזה נצרב בי ביחד עם מלחמת יום הכיפורים. הייתי בן חמש, ראיתי את שיירות הטנקים שחלפו על פני העמק בדרך לרמת הגולן, ואת האבא של החבר שלי רץ לתפוס טרמפ למלחמה, שממנה הוא לא חזר. הזיכרון המיתי והפרטי שלי, כילד, השתרע בין מלחמת העצמאות לבין מלחמת יום הכיפורים.

איך נולד הספר ולמה בחרת לכתוב על פרשת הטנק?

העניין שלי בסיפור הזה, שליווה אותי מילדות, זינק כשהתברר לי שמדובר ברשומון. אתה גדל על סיפור מסוים, ופתאום הוא מתערער לך. אתה מגלה שגדלת בעצם רק על גרסה אחת מבין כמה גרסאות מתחרות, שכל אחת מהן מעניקה משמעות אחרת לכל העניין. באמצעות הרשומון הזה רציתי לספר את הביוגרפיה הקולקטיבית של דור שלם. הדור של דדו ודיין, הישראלים הראשונים, התש”חניקים. האנשים שנתנו לנו את המדינה בצעירותם, וכמעט איבדו אותה במו ידיהם בגיל חמישים. כשהסיפור קיבל, מבחינתי, את ההקשר הישראלי הרחב הזה, יכולתי להתחיל לכתוב אותו. כשגמרתי לכתוב אותו, הייתי בעצמי בן חמישים.

ספר על התחקיר שעשית לקראת הכתיבה.

את החומרים לספר הזה אספתי במשך עשרים שנה. ב-1990 פורסמו בעיתונות שתי כתבות שבהן נחשפה העובדה שיש יותר מאדם אחד שטוען שהוא האיש שעצר את הטנק. בעקבות אותן כתבות התחלתי לנבור בעיתונים, בספריות ובארכיונים. בארכיון של דגניה א’ מצאתי שפע חומרים בנושא, החל בלקט-עדויות של חברי הקיבוץ, שפורסם מיד אחרי מלחמת העצמאות; המשך בפרוטוקול של כנס שנערך לציון 25 שנה לקרבות העמק; וכלה בתחקיר יסודי שערך חבר דגניה, יובל שיאון, לרגל שנת ה-50 למדינה ולקרב על דגניה. מהצלבת כל המסמכים והעדויות האלה הבנתי שמדובר בחמישה טוענים לכתר. ב-2010, כשהתחלתי לעבוד על הספר, שלושה מהם כבר לא היו בחיים. עם השניים האחרים נפגשתי, ותחקרתי גם קרובי משפחה וחברים של כל החמישה.

האם הספר דוקומנטרי?

יש לו, כמובו, בסיס דוקומנטרי, אבל בספרות, התשתית העובדתית היא רק נקודת המוצא. הרי את כל מה שהדמויות אומרות, חושבות ומרגישות, הסופר חייב להמציא. הוא חייב להמציא את המניעים שלהן, את הדעות שלהן, את חיי הנפש שלהן. מהגרעין העובדתי הוא צריך להצמיח את כל העץ: את העלילה, את נקודות המבט, את הסצנות, את הדאלוגים, את הקול המספר.

האם כל חמשת הטוענים לכתר זוכרים אמת, מבחינתם? כלומר, האם אכן יש כאן חמש נקודות מבט אותנטיות לאותו הסיפור?

כל אחד מחמשת הטוענים לכתר היה משוכנע לחלוטין שהוא האיש שעצר את הטנק בדגניה, ומשוכנע לחלוטין שארבעת האחרים הם שקרנים גמורים, שלמיטב ידיעתו בכלל לא היו שם. אם היינו מחברים אותם לפוליגרף, אני בטוח שכל החמישה היו יוצאים דוברי אמת. אין גבול, כנראה, לתעתועי הזיכרון האנושי וליכולת האנושית לשכנע עצמי, בעיקר כשמדובר במאבק על מקום בנצח. הרי האיש שעצר את הטנק בדגניה הוא האיש שבעצם הכריע לבדו את גורל המערכה על צפון הארץ במלחמה הכי חשובה בתולדותינו.

מי לדעתך עצר את הטנק?

אין לי מושג מי עצר את הטנק, ואני לא חושב שזה יודע לעולם. גרסתו של כל אחד מחמשת הטוענים לכתר משכנעת ומוטלת בספק באותה מידה. שניים מהם, למשל, טוענים שהטנק הושמד באמצעות טיל נייט (וכל אחד מהם טוען, כמובו,

שהוא זה שירה אותו), וכהוכחה לכך הם מצביעים על החור שבצריח. אבל החור הזה לא מוכיח בעצם כלום, כי מדובר בטנק צרפתי משומש, שאולי ספג את הפגיעה הזאת במהלך שירות מבצעי קודם; וגם אם הוא ספג אותה במהלך הקרב בדגניה, אי אפשר לדעת מה פגע בו קודם - הטיל, או רימון יד, או בקבוק מולוטוב.

מה ההבדל העקרוני בין חמש הגרסאות?

היתרון היחסי של כל אחת מחמש הגרסאות אינו נעוץ במישור העובדתי (הבלתי ניתן להכרעה), אלא במישור אחר לגמרי: במישור האתוס, כלומר, במסר הערכי שגלום בכל אחת מהן. עם נקבל את הגרסה של זרחה, אז לפנינו סיפור על גבורה ועל טוהר הנשק. אם נקבל את גרסתו של בורקה בר-לב, אז לפנינו סיפור שאומר: לא בכוח אלא במוח, כי בתחבולות תעשה לך מלחמה. אם נקבל את גרסתו של יצחק עשת, הפלמ"חניק, אז לפנינו סיפור שמניף על נס את ערך התושייה והאלתור. מנגד, אם נקבל את גרסתו של שלמה אנשל הייקה, שסולד מן האתוס הפלמ"חניק הזה (שהוליד, לדעתו, את כל תרבות ה"סמוך" ו"החפיף" הישראלית), אז לפנינו סיפור על מצוינות מקצועית, ואם נקבל את גרסתו של שלום הוכנאום, אז לפנינו סיפור על השואה והתקומה, ועל נס הקוממיות במובן הניסי באמת, הפלאי: ניצול-שואה זרק בקבוק - והסורים ברחו. כל אחד מחמשת האתוסים המתנגשים האלה הוא רציני ועמוק. לכן הסיפור הזה הוא כל כך עשיר ורב-צדדי, מבחינת השאלות העמוקות שהוא מעורר.

במסגרת התחקיר, בדקת איך מצטייר הסיפור מהצד הסורי?

הפגישה הראשונה שעשיתי לצורך כתיבת הספר הייתה עם מזרחן יליד סוריה. בכתב העת "מערכות" קראתי מאמר שכתב קצין סורי, ובו תיאור הקרב מנקודת ראותו (תיאור שאין בו שום התייחסות לטנק שנפגע). למדתי עוד על הזווית הסורית מספרו של בני מוריס 1948, אבל כל זה מתגמד בהשוואה למסמך אחד, שממש טילטל אותי: יומן המסע של מפקד הטנק הסורי, פאיז חדיפי. היומן הזה, שהתגלה על גופתו, מתעד את כל התחנות בדרכו אל מותו, מרגע צאתו מהבית: "הכנות לנסיעה. נפרדתי מהילדים". אתה קורא את זה - והטנק שעומד שם בדגניה מתמלא פתאום בבן-אדם, אדם שהיו לו ילדים; ילדים שהפכו ליתומי מלחמה כמו החבר שלי, שאבא שלו לא חזר ממלחמת יום הכיפורים. ילדים שאחד מהם, אולי, פיקד בעצמו על טנק במלחמת יום הכיפורים, שבה הוא השתתף בשם האב.

כשכתבת את הספר, חשבת שאי פעם הוא יעלה על במה? זיהית בו פוטנציאל תיאטרלי?

בזמן כתיבת הספר חשבתי רק על הספר, ולא על שום עיבוד עתידי שלו לבמה או למסך. אבל הפוטנציאל התיאטרלי היה שם כל הזמן, כי זה סיפור עם עלילה חזקה ועם דמויות שיש בהן איזו גדולה אפלה. אלה חמישה אנשים שמונעים על ידי תשוקה אדירה להיכנס לדפי ההיסטוריה, והתשוקה הזאת אוכלת אותם מבפנים. יותר משהם עצרו את הטנק. הטנק עצר אותם. הוא שולט בהם, רודף אותם כמו גורל, כמו קללה. התעסקתי כאן בחומרים שמהם עשויה טרגדיה קלאסית. לכן כל כך שמחתי כשעירד ויאב לקחו על עצמם להביא את הסיפור הזה אל הבמה, ואני מלא התפעלות מהעבודה שלהם. הם הצליחו לזקק את היריעה ההיסטורית שנפרשת בספר הזה, והעניקו לה את הריכוז הדרמטי שהוא הכוח של התיאטרון.

הטנק - מחזה מאת יואב שוטן-גושן ועירד רובינשטיין, בימוי: עירד רובינשטיין. תיאטרון הקאמרי.

לציבור באפיקים, צעירים כמבוגרים, חשוב לדעת שאגף שפי"ע במועצה אזורית עמק הירדן בשיתוף פעולה הדוק עם הדוברות קורא לכל תושבי העמק וסביבתו ואורחיהם לבוא ולהתרשם אותנטית מטבע העמק ונופיו וכעת בפרט מהנוף הצפירתי וגולת כותרתו - מושבת קינון האנפתיים בחוף דרום הכנרת ובד בבד לעשות הכל ברגישות והתחשבות שפעילות הקינון, אשר כבר בעיצומה מראשית החודש, לא תפגע ולתת בכך דוגמא אישית לאורחים רצויים מקרוב ומרחוק כמו גם לגורמי מקצוע ודוקומנטציה. בקינון המושבתי חברים קבע מזה כ-20 שנה 7 מינים: אנפה ארגמנית (החלו כבר בראשון לחודש בפעילות שידרוג הקינים, למעלה מ-20 זוגות), אנפית סוף, אנפת לילה, אנפית גמדית, קורמורן גמדי, מגלן חום, לבנית קטנה ואנפית בקר וכ"כ נצפו קורמורנים גדולים בפעילות קינון, תופעה ייחודית לאזורינו בקנה מידה ארצי ואף מעבר לכך. כמובן, גם מינים נוספים אתרו להם כאן בית גידול הולם לרבות אפשרויות קינון. ככלל, פשוט להרים את העיניים ו/או להטות אוזן - בשמיים מעל, על הקרקע למטה ובין לבין, שפע גדול - למשל, כבר משבוע שעבר השרקרקים המצויים פושטים בעמק (אגב, ב 5 שנים אחרונות החלו ללון לפני ואחרי הקינון בתוך היישובים, אצלינו באפיקים האכסניה המועדפת היא עצי הפיקוס, האלוציה והמיכנף) ומעניין שהשרקרקים הגמדיים (אנו גבול תפוצה עולמי צפוני שלהם) נדחקים מפניהם (אבל נשארים). חלק הארי שלהלן כבר זוגות זוגות: עקב עיטי, תוריות זנבניות, קאקים, קוקייה מצוייצת (!) - זוגות שכנראה רק מתחילים "בפרוצדורה", מינה מצוייה/הודית (פולשת, זה 35 שנה במחוזותינו) ועוד.

פעילות מהנה לכולם. דוד פורת 28.3.2022

יום הזיכרון לחללי מערכות ישראל

- הפקת הערב - ענבל ענברי-מלמד ובתיה רוקמן.
הדלקת משואת יום הזיכרון - איצ'ה יובל ליווי: אוהד בכר.
תצוגת תמונות הנופלים בפואייה - דקל פלד, נמרוד פינסקי, בועז מנשרי, תום נגר לוי, עדי נער, נמרוד להב.
סידורי פרחים - רינה כץ.
הגברה ותאורה - "צליל העמק".
הקרנת מצגת - אבנר פישביין.
הכנת הלפיד על גלגלים - משה'לה פלס ונבות תומר.
חומרים מהארכיון - מאיה אשכנזי, רותי ענברי.
מזכירות - כנרת לוכטר.
דגלנים - דרור בזמן, אייל בהט, גל אולמן, דני לב, יהודה בן חמו, הרן ברונטמן.
דגלניות - איווט גרוס, ורד אופיר, ימית מנחמי, אלינה גוטמן, מירב בן קיקי, מעיין בירקנפלד.
מנחה הטקס - איתי מידן.
תופים - בועז טסלר.
קריינים - שיקו דומוביץ', דקלה ברקן.
הקראה - השנה בחרנו לציין 3 נופלים, עליהם יוקראו קטעים ע"י המשפחות:
אברהם סירוטינסקי - תום שפירא (בנה של חוה'לה).
עידו וזלי גלבוע - גלית גלעד.
רחמים פרנקו ומיכאל מרשל - אמנון טל.
שירים -
"החיטה צומחת שוב", "אחי הצעיר יהודה" - "הבחורים מאפיקים": אמוץ ברונטמן, נדב ברניב,
יהודה אולמן, רונן קול ומשה רוקמן.
ליווי בפסנתר - מרינה סנדרוביץ'.
"געגוע אין סופי" - נדב בר-ניב וגפן בן-יצחק.
ליווי בגיטרה - אבי קלוסקי.
"קצר פה כל כך האביב" - רונן קול.
ליווי גיטרה - אסף קול.
"חלקת אלוהים" - אמוץ ברונטמן.
ליווי פסנתר - מרינה סנדרוביץ'.
"שושנים עצובות" - רן פינסקי - שירה ונגינה.
הפקת הטקס בבית הקברות - דקלה ברקן.
טקס הנחת הזרים - רינה כץ, אלישע הירשפלד, יעקב דובדבני, מעין פלג.
הנחת הזרים - בבית הקברות - כיתות ו'ז'-ח', בעמק - איציק טאוב.
קריאת שמות הנופלים - שמעון הלמן, עידן הלמן.
קריאה - ימי רוט, מאיה אשכנזי.

”כל היש הזה...”

יום העצמאות ה-74 למדינת ישראל תשפ”ב

צוות הפקת הערב - סמדי להב נער, נירה ספיר פינסקי, עדי נחושתן, אפרת וקסלר כץ, עמר שפירא להב, זיו לוריא, איתי מידן.

כתיבה והנחייה - יאיר גלסמן.

הפקה מוסיקלית - נירה ספיר פינסקי.

ניצוח ועיבודים - מוריס בבני.

נגנים/יות - גפן בן יצחק - חליל/ אבי קלוסקי - בס/ אסף קול, שובל בן חמו - גיטרה/ בועז טסלר, רן פינסקי - תופים/ שי בקיש, עפרי רוסו - סקסופון / רן פינסקי - קלידים.

זמרים/ות - נדב ברניב, יהודה אולמן, משה רוקמן, רונן קול, אמוץ ברונטמן, אבנר ברניב, לילי ברניב, ליאור מנצל, אייל עזריה, אורי סהר, יניב רבל, עטר גלסמן, שוני ברקן עלי, לוטס בן יצחק, אילת נגר, גל בר נתן, עומר בקיש, אמיר רומנו, שקד בן יצחק.

”מצעד הדגלים” - כוריאוגרפיה וניהול אמנותי: חמוטל ברקן

רקדנים/יות - מעין בירקנפלד, סנדרינה ירמקוביץ', שני ניר פלג, רעות ברק קריצקי, נאווה פלד, כרמית כהן ברונטמן, רונית מיטל, לילך אוליאל, איילת נגר, עלית גומפל, ימית מנחמי, חמוטל אבוקסיס, חגית צרי, ניצן גולן ברקוביץ', אולגה מולוצ'יקובצקי, שוני ברקן עלי, הדס הירשפלד, נעה פלס רם, רני ברקן עלי.

”שכשנבוא” - כוריאוגרפיה וניהול אמנותי: דורית פורת.

רקדנים/יות - אורה אולמן, אורית רויטמן, אריאל ציונס, לין ציונס, דקל מנחמי, חנה פלד, ענבל בן יצחק, רבקה הירשפלד, רותי ברקן, דני לב, זאב יעל, אפרת וקסלר-כץ.

”חלקת אלוהים” - כוריאוגרפיה וניהול אמנותי: עופר רוקמן רומנו

רקדניות - עמית אוליאל, עמית גל אסם, נויה כץ, בר מרימסקי, אליסון רוברטס, הדס רק גלושקו, כרמל שפירא להב, דקלה רז'בסקי.

ריקוד פרבר - כוריאוגרפיה: כרמל לוינסון, יובל פלד, מיה ביילי, בר מרימסקי.

מופע ”אור” - כוריאוגרפיה וניהול אמנותי: עדנה רוט.

הפקה - ניצן שפירא ומדריכי החמ”ש.

משתתפים - ילדי א'-ח' והפרבר.

הדלקת משואות - חיילים וש.ש, **נציגי** חגי העצמאות לאורך השנים, המתנדבים להצלחתו של החג על שלל אירועיו: רכזות תרבות ומפיקות חגי עצמאות | מקימי המגרש ושדרני המגדל | מתפעלי הבמה והזיקוקים | להקת האש | הפקה אמנותית | מנהלי נבחרת מירוץ העצמאות | חיילים וש.ש.

ליווי משואות - אוהד בכר.

תפאורה ומודעה - דן פישביין ואיתן גלסמן.

תמונות ארכיון - מאיה אשכנזי.

עריכת תמונות - איה קורץ ברונטמן.

תפעול מקרן: אבנר פישביין.

אנשי במה - גיא דומוביץ', הרן ברונטמן, שחר ברונטמן, שיר ברונטמן, עדי ברונטמן, שוהם ברונטמן, יאיר פלד, רם טל.

סידור פרחים - רינה כץ.

זיקוקים - שגיא גרה.

ניפוח בלונים - שלמה אסטמקר.

צילום וידאו: מיכל גרוס.

צילום סטילס: שגיא בן-יצחק.

הגברה ותאורה: "צליל העמק".

תפירת שרשראות דגלים: נורית רוט.

רכזת תרבות: נורית גת פלס.

תודות וברכות על כל היש הזה!

תודה רבה לכל האנשים הטובים השותפים להפקת ערב זה!

תודה על ההתגייסות ורוח ההתנדבות. תודה על שעות רבות של חשיבה, ארגון, חזרות מרובות והכל למען ביתנו אפיקים!

חג שמח ישראל! חג שמח אפיקים!

מגרש יום העצמאות וקריית השמחה

אחראי מגרש יום העצמאות: לביא צברי.

שיבוץ תורנויות מגרש: נורית פלס.

עזרה טכנית: גיא דומוביץ', אמיר הירשפלד.

אישורי בטיחות: אמנון טל.

בריכת שחייה: אורי סהר.

להקת האש, הקמה ותפעול הסטקיות: ניב פינסקי, אמיר רומנו

קופות מכירה: ענבל בן יצחק, כנרת לוכטר.

תליית דגלים בחצר: עלי דחלה.

הנחיות ונהלים לאירועי עצמאות וזכרון

טקס העצמאות באמפי

- יש להשאיר את המעברים באמפי פנויים.
- ילדים בגיל הרך יושבים רק ליד הוריהם !!! ולא לבדם - למרגלות הבמה - סכנת התחשמלות.
- אנו מבקשים מבעלי הכלבים לשמור את הכלבים בבית ו/או לקשור - יהיו זיקוקין.
- לרווחת הקהל יוספו 100 כסאות פלסטיק לאמפי.
- ליד האמפי עומד אמבולנס - אפשר לפנות לפרמדיקים אם יש בעיה.
- אסור להחנות רכבים צמוד לאולם המופעים ובשביל הגישה מהאולם ועד הכביש - כדי להשאיר דרך פנויה לרכב חירום.
- השורה הראשונה בכיסאות האמפי באמצע שמורה ונועדה רק לאנשים מבוגרים מעל גיל 80 - אנא היערכו בהתאם והתחשבו בהם.
- הכסאות שמוצבים בתחתית הבמה מיועדים אך ורק לבעלי מוגבלויות ואנשים מבוגרים שלא יכולים לעלות במדרגות.

קריית השמחה דשא מזרחי

בערב החג ייפתחו דוכני המזון והשתייה בסיום הטקס באמפי .

תלושי קנייה ניתן לרכוש בקופות - הרישום דרך התקציב האישי במהלך הערב עצמו.

אורחים לא יוכלו לקנות בקופות ללא המארחים.

מחירים :

סטייק אדום, סטייק לבן, שיפודי פרגית __ 26 ₪
מנה פלאפל / נקניקיה בלחמניה _____ 13 ₪
בירה 1/2 ליטר _____ 13 ₪
שתייה קלה פחית _____ 8 ₪

מגרש העצמאות

חברת אבטחה תוצב בשער הקיבוץ ולא תתאפשר כניסת אורחים לא מוזמנים.

* השערים סביב הקיבוץ יהיו סגורים ונעולים.

* יש להגיע לשער הקיבוץ לקבל את האורחים! אורח לא נכנס ללא ליווי המארח!

* יש להחנות רכבים רק בחנויות המסודרות.

* בזמני ההפסקה אין כניסה לאזור מגרש יום העצמאות - סכנה !!!

נהלי הכניסה ביום העצמאות 2022

ביום האירוע באמפי – ערב חג העצמאות (רביעי 4/5)

וביום שלאחריו, יום חמישי 5/5, בו יפעל המגרש להנאת חברינו ואורחינו - יוכלו להיכנס בשערי הקיבוץ על פי רשימות אורחים שהוכנו מראש וניתנו מהמזכירות לידי השומרים בשער:

האורח ירשם כשהוא מזוהה בשמו תחת שם החבר, ומספר טלפון בו ניתן יהיה לסמן את החבר/תושב לבוא ולאסוף את אורחיו מהשער. כאשר המפתח לרישום:

חברים: תותר כניסת אורחי חברים, בנים ונכדים (ללא הגבלה) **או עד 10** אורחים שהם לא מקרבה ראשונה (לא גם וגם).

תושבים: תותר הכנסה של אורחי תושבים - עד 5 נפשות (בני משפחה).

ציבור הסטודנטים השוכרים דירות באפיקים: מוזמן אך אין אפשרות להזמנת אורחים ל"מגרש העצמאות".

רשימות אורחים - על כל מארח להגיש רשימת אורחים מסודרת עד יום ראשון 1/5:

שם האורח, מס' נייד של המארח ומספר הילדים עד גיל 18.

החל מיום חמישי 28/4 ועד ראשון 1/5 תוצב עמדת רישום בחדר האכילה ואותה תאיש סוזי קסלר, בשעות ארוחת הצהריים - בין השעות 13:30-11:30. ניתן להירשם בחד"א או במזכירות.

חג עצמאות הוא אירוע פרטי וסגור לחברי ותושבי אפיקים ואורחיהם בלבד.

תודות לכל הזמרים, קריינים, רקדנים, נגנים, אלו שמאחורי הקלעים, מסדרים, מנפנפים, מגישים,

מפעילי המתקנים, מצילים, שומרים וכל התורנים.

ולציבור הנפלא שמפרגן ויודע ליהנות מהחג המורכב הזה!

הפקת החג- נורית פלס. מס' נייד: 050-7672040

אחראי מגרש - לביא צברי. מס' נייד: 052-6779192

קרן יום העצמאות

חברים יקרים,

קרן יום העצמאות הוקמה בשנת 2004 על מנת לגייס כספים שסייעו לנו לשמר את מגרש יום העצמאות, שהוקם בשנות ה-50 ביוזמתם של האחים יצחק (גוטל) וגבריאל (גוסטי) גוטסמן. במהלך השנים הקרן מימנה ציוד וחומרים לתחזוקת המתקנים במגרש, להזמנת מתנפחים וציוד נלווה, ואפילו בבניית מתקנים חדשים.

לאחר שנתיים ללא מגרש, אני מתרגשת מאוד לכתוב לכם לקראת החג הקרוב ולספר לכם שגם השנה הקרן השקיעה בשיפוץ המתקנים הזקוקים לכך, תחזוקת האומגה, שהייתה נחוצה מאוד, צביעה והידוק מחודש של כל המתקנים.

השנה תפתח הבריכה ביום העצמאות והקרן שילמה על מתנפחים מיוחדים שיהיו במים, במקביל למתנפחים שבמגרש.

משנה לשנה המתקנים מתיישנים והתחזוקה נעשית מורכבת יותר, כמו גם הרצון לחדש ולרענן את המגרש. לכך שותפים נאמני המגרש שמשקיעים זמן ומאמץ בעשייה הזו.

אני רוצה להודות לצוות הטכני והמקצועי, משה רוקמן ואבנר פישביין, המקצועיים והמסורים, רונן קול ואיציק כהן על השותפות בעשייה, על המחויבות שלכם בכל שנה לעזור ולדאוג שהמגרש יוקם. תודה לסמדי אברהם, מנהלת הקרן המקורית, שהעבירה אותה אליי לאחר שנים של התנדבות, נוכחות עדיין מורגשת ומוערכת.

תודה למקים המגרש השנה, לביא צברי, ותודה לרכזת התרבות, נורית גת-פלס, על שיתוף הפעולה והעשייה המבורכת, ולכל אלו שבכל שנה מקדישים זמן ומאמץ בבדיקת המתקנים, בתיקון ובהקמת המגרש. גם למתנדבים שבאו לבנות, לצבוע ולעזור בהקמה, תודה מקרב לב.

כבכל שנה, חברים, תושבים ואורחים מוזמנים לגשת לשולחן ההתרמה שימוקם במגרש, לתרום במזומן, דרך מספר התקציב, בצ'קים, בכרטיסי אשראי וניתן גם לבצע העברה בנקאית.

כאן המקום להודות לצוות שולחן ההתרמה, שבכל שנה מתגייסים ומוכנים בשמחה ובאהבה לעזור והשנה אפילו פנו אליי מיוזמתם חברים ותושבים נוספים שרוצים להצטרף לצוות.

לשאלות ולתרומות אפשר ליצור איתי קשר בטלפון: 050-7330909

מאחלת לכם חג שמח,

אשמח מאוד לפגוש את כולכם במגרש השנה.

ליהיא מידן (גוטסמן).

"הטוצ'קה - מראה מקום"

הציבור מוזמן לתערוכת ציורי הקיר שתהיה פתוחה מיום שלישי 3.5.2022
בבל שעות האור. בסמוך ל"כיכר המבצר".

איך נולד הריקוד "אור"

גם השנה, כבכל שנה, היו מי שפנו לארכיון לקראת יום העצמאות, עם השאלה הקריטית: "באיזה שנה העלו לראשונה את הריקוד "אור" ביום העצמאות? אז בשבילם, ובשביל שאר המתעניינים, אני מפרסמת שוב את סיפורו של הריקוד, כפי שכתבה בתיה רוקמן לעלון בשנת 2016 ביום העצמאות ה-68 למדינת ישראל.

לפני כשנה, תוך כדי צהריים בפרלמנט של ח"א, הזכרתי לעדנה את הסיפור של לידת הריקוד "אור" והבטחתי לכתוב זאת לעלון, ושכחתי. השנה אני מקיימת את הבטחתי לעדנה לקראת חג העצמאות.

בשנת ה-39 למדינה (1987) הייתי בצוות שהכין את החג באמפי והרגשתי שחסרים לי השירים של פעם (אלה עם הציונות והעוצמה), העלאת כמה שיותר חברים וילדים לבמה (גם כאלה שלא יודעים לרקוד) ומשהו שייתן אקורד סיום מרומם לחג לפני הזיקוקים הנפלאים.

ריקוד אצלי זה עדנה, וכך הגעתי למי שהיתה הגננת של בנותיי כשנה לפני חגיגות ה-40, הסברתי לעדנה שמיד התחילה לצייר את הריקוד, נכנסה לנושא ונפרדנו בבקשה שלי שכל ילדי אפיקים יהיו על הבמה בריקוד המתוכנן. כחצי שנה לפני החג באתי לעדנה, שהסבירה לי בנפלאות איך ייראה הריקוד. מכיוון שלא הצלחתי להבין על מה היא מדברת שאלתי רק: "עדנה מה הדברים הטכניים שאת צריכה שנכין?", בזה אני יכולה לעזור. כך החלה הכנת התפאורה והעזרים לריקוד-

המדרגות הכחולות שעליהן עומדים הילדים מאחור - צבי לופטיץ - קלת, שתוך יום הכין לפי מידות את הקוביות, דאג לצבוע בכחול והביא לבמה.

הקרוסלה המסתובבת במרכז הבמה - שי זהרהרי המוכשר צייר בחדר האוכל על מפית מוט עם בסיס שהיו בנמצא, עליו גלגל אופניים שעליו מרכיבים את הדגלים הקטנים וממנו משתלשלים הסרטים שהילדים מחזיקים. שי, כדרכו בקודש, ניגש והכין "מכלום" בסיס לשנים רבות.

הסרטים של הקרוסלה - בעזרת נועה בן-סירא וצוות המתפרה נתפרו סרטים תכלת ולבן עם אפשרות לחבר גליל עץ בקצה להחזקה נוחה.

הפרחים השזורים על הקשתות - פניתי לאבא רימלנד שעבד במסגרייה והוא הכין אותם עם ידיות מעץ בכדי שידי הילדים לא ייפגעו.

הבלונים - שלמה אסטמקר הצנוע, מהיום הראשון, דאג להביא מיכל הליום ועד ערב ההופעה מילא את חדר העיון בבלונים מוכנים לתעופה.

יוני השלום - עדנה ומספר אמהות גזרו, הכינו וחיברו את היונים לבלונים בערב החג.

עכשיו, כשהדברים הטכניים הוכנו לפני ותוך כדי, הבנו שבין פסח לעצמאות יש בשה"כ 10 ימים. כלומר, חזרות והכנות צריך להתחיל מיד בסיום חג פורים!

וכך היה - בבתי הילדים, במועדון חברת הילדים ובכל מיני מקומות התנגנו השירים והחזרות החלו במלוא עוצמתן, ואנחנו עדיין בפסח. באותה תקופה יצא השיר "אור" של שושנה דמרי, ועדנה החליטה שזה יהיה השיר המרכזי. לקראת החג החלו החזרות על הבמה, כשכל כיתה קיבלה תפקיד, כאשר כל שנה כל כיתה מקבלת תפקיד אחר ומתקדמת "בסולם הדרגות", עד הגדולים שעל גג הבמה, שנועדו לכיתות הגבוהות. נדמה לי שרק בחזרה הגנרלית באותה שנה יכולתי לראות ולהבין את מלוא יופיו של הריקוד. בעצם הריקוד הגדול הזה עלה על בימת אפיקים 29 שנים עד כה (נכון לשנת 2016). כל ילדי אפיקים בשנים אלו מכירים את השירים, את הריקוד, על כל שלביו ותנועותיו, הריקוד שסוחרף את כולנו.

וממקום זה אני מבקשת לשלוח לעדנה ברכות חמות ובעיקר לומר לך תודה גדולה על הפרויקט המרשים שלו והמלווה (וילוהו!) את כל בנות ובני אפיקים שנים רבות.

התברכנו בכישרונך ותבורכי מאיתנו באיחולי תודות על המתנה הגדולה שנתת לקיבוץ אפיקים. בתיה רוקמן (2016).

עונת הרחצה 2022 בבריכת השחייה

כהמשך לפעילות המבורכת שנעשתה בשנים האחרונות בבריכה, השנה נרחיב את היצע הפעילויות המוצעות לציבור אפיקים ובית זרע, חברים, תושבים בני משפחה ואורחים מתוך מטרה אחת- FUN לכל הגילאים וכמה שיותר ממנו

- בנוסף למגרש הכדורעף יושק **מגרש קט רגל** לקראת חודש יוני
- **הקיוסק ירחיב את התפריט** ויחזור למיקומו ההיסטורי בצד הדרום-מזרחי, שולחנות נמוכים וכיסאות יוצבו לצידו - תחת שמשיות מן הסתם, בקיצור **בית קפה / בר** שכזה.
- כדורי ענק לשימוש ילדים יחכו במים ובמהלך חודש מאי **נוסיף הצללות** ונפזר שולחנות ישיבה.
- לקראת החופש הגדול נקים **מתחם פעילות לפעוטות** אשר נמצא בשלבי תכנון אחרונים.
- במהלך החודש האחרון, ולתוך חודש מאי, בסיוע אווירי של איציק כהן, שיפצנו את תעלת הגלישה, ואת חדר המכונות, **מים חמים במקלחות** מותקנים בימים אלו.
- צוות הנוי, בפיקודו של יואש, משנס מותניו ויפריח **עציצים ופינות צבע** צבעוניות.
- בכניסה לבריכה ציירו ילדי כיתה ז' **ציור קיר משגע** בהדרכת אורית דומוביץ' המשגעת גם היא.

שעות פתיחה:

הפתיחה הרשמית **ביום העצמאות** על פי זמני המגרש שיפורסמו – הכניסה לכולם כמובן!
עונת הרחצה תסתיים תיסגר בסוף חג סוכות.

שבת	שישי	שחיה לילית	אחה"צ	בוקר ימי חול	בריכת אפיקים 2022
					מאי - בבוקר כל יום, באמצע שבוע אחה"צ בימים ג' ה'
10:00-18:00	10:00-17:00		16:30-19:00	7:00-9:00	יוני
10:00-18:00	10:00-17:00		16:30-19:00	07:00-9:00	יולי
10:00-18:00	9:00-17:00	16:30-21:30	16:30-20:00	07:00-11:00	אוגוסט
10:00-18:00	9:00-17:00	16:30-21:30	16:30-20:00	07:00-11:00	ספטמבר
10:00-18:00	10:00-17:00		16:30-19:00	7:00-9:00	אוקטובר עד ה-17.10
10:00-18:00	10:00-17:00		16:00-18:00	7:00-9:00	ערב חג
				7:00-16:00	שבתון חג
				10:00-1800	

- יתכנו שינויים בשעות ועליהם תבוא הודעה מוקדמת.
- בשעות הבוקר יהיו מסלולי שחיה לאורך ובשעות אחה"צ לרוחב.

מנויים ומחירים:

חיילים ושנת שירות – חינם (חבר / חברה גם – כל הגדוד, אה... לא להגזים).

חברים (תושבים) - מנוי עונתי *המחיר לתושב בתוספת מע"מ

- מנוי משפחתי זוג + ילד 1,000 ₪ - (לתושב 1170 ₪).
- מנוי משפחתי זוג + 2 1050 ₪ - (לתושב 1228 ₪).
- מנוי משפחתי זוג + 3 ומעלה 1100 ₪ - (לתושב 1287 ₪).
- מנוי ליחיד 450 ₪ - (לתושב 526.5 ₪).
- מנוי לזוג 700 ₪ - לתושב (819 ₪).

מנוי עונתי פנסיונרים

- מנוי ליחיד 405 ₪.
- מנוי זוגי 630 ₪.

כרטיסיות

- מנוי ל-10 כניסות 300 ₪ - (לתושב 351 ₪)
- מנוי ל-20 כניסות 550 ₪ - (לתושב 643 ₪)

ומה עושים אם הופתענו והגיעו אורחים / נכדים או סתם חברים?

פשוט באים לבריכה ונרשמים בקיוסק – החיוב יעשה דרך התקציב במחיר 30 ₪ לאורח. קל ופשוט. אין בכוונתנו להציב בכניסה כרטיסון, אשר על כן השנה נשתמש באמצעי טכנולוגי מתקדם (קונץ-פטנט של ממש) - **א מ ו נ** זול, קל, לתפעול ויפה לנפש האדם ולעור הפנים גם יחד! צוות הבריכה יבקש מעת לעת להציג את המנוי בטלפון הסלולרי.

רכישת מנוי ופרוצדורה

- כרטיסיות שנרכשו לפני שנה ולא מומשו יהיו תקפות לשנה זו.
- **רכישת מנוי / כרטיסיה** : יש לשלוח הודעת **ווצאפ למספר : 050-2602358** לציון: **מס' תקציב, שם פרטי, שם משפחה וסוג המנוי / כרטיסיה המבוקש.**
- **המנוי / כרטיסיות (באופן דיגיטאלי בלבד) ישלחו בהודעת ווצאפ** לטלפון הנייד בתוך 24 שעות.
- כמו כן ניתן יהיה פשוט לרכוש מנוי או כרטיסיה בבריכה בשעות הפעילות דרך חיוב בתקציב.

בחגים ואירועי תרבות, חינוך וספורט של הקיבוץ הכניסה תהיה חופשית לחברים ותושבים

ניתן ורצוי לערוך בר מצוות ושמחות שכאלה. התשלום יקבע על פי סוג האירוע, השעות וכיוצא באלה - מהרו להזמין כי היומן מתמלא! ימי הולדת ואירועים פרטים קטנים בשעות הפעילות יתקבלו בברכה וללא חיוב – **יש לתאם מראש.**

עונת רחצה נעימה וחמה

אורי סהר וצוות הבריכה

ווצאפ 050-2602358

בית אפיקים משתתף בצערה של
אנדראה בן-חמו כוטל
על מות אביה
רפאל אלבו ז"ל
יהי זכרו ברוך!

סיכום עונת הגשמים חורף -2021 2022

הגשם הראשון ירד בתאריך 30.10.2021 - 2 מ"מ.

סה"כ ירדו 366 מ"מ.

פיזור הגשמים השנה לא היה מוצלח. הגשם התחיל מאוחר וגם בכמויות קטנות.

להשוואה:

בשנת 2020 ירדו 529 מ"מ.

בשנת 2021 ירדו 375 מ"מ.

מדדה בהתמדה וסיכמה: חביבה פינסקי

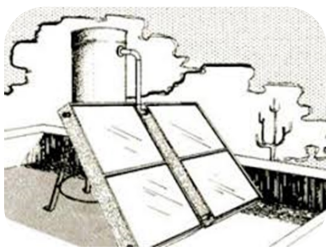
**"לא פעם זה קשה
אבל לרוב מילה טובה
מיד עושה לי טוב
רק מילה טובה
או שתיים לא יותר מזה."**

מילה טובה ל... בני סהר

בני מתנדב כ-14 שנה בעמותת 'אביב לניצולי השואה' ועוזר לניצולים במיצוי זכויותיהם ובהתנהלות בסבך הבירוקרטיה המתסכלת מול הרשויות. הוא מתנדב ב"מייסדים" ובביטוח לאומי בטבריה. בצניעות, בנועם, בסבלנות ובמאור פנים, בני מתמיד בעשייה זו וביצירת אווירה בטוחה, שבה ניצולי השואה מוצאים מקום לפרוק את מכאובם המתמשך שנים ארוכות. בני לקח על עצמו משימה כבדה, גם ברכישת אמון מהאנשים שמגיעים סקפטיים, שבעי קרבות ואכזבות, וגם מול גופי הממסד השונים והמורכבים. בריאיון שנערך עם בני לעלון אפיקים בשנת 2018 נשאל: "כל עשייה מביאה לתובנות, מה התובנות שלך?" ענה בני: "כף יד שפתוחה לנתינה, פתוחה גם לקבלה. שאושר הוא לפעמים גם עושר, שתוך כדי עשייה הבנתי שגם אני מגיע למיצוי יכולות אישיות שלא ידעתי שקיימות בי. בעיסוק כזה אתה מבין שאתה רתום למשהו שהוא גדול ממך - שליחות".

על תרומתו זו הוענק לבני פרס המועצה האזורית בשנת 2018. וגם אנחנו רוצים להודות לבני על עשייתו זו, ולאחל לו עוד שנים רבות של תרומה, עם שפע בריאות וכוחות.

מכל קהילת אפיקים.

תודה גדולה לכל מי שיזמו וביצעו את התקנת דודי השמש.
סוף-סוף, אחרי 50 פלוס שנים באפיקים, לא ארגיש שאני מרוקנת את הכנרת לפני כל מקלחת, וסוף-סוף יהיו לי מים חמים בכיור המטבח גם בחורף... ויש עוד הרבה סוף-סופים - כמו באיזה מים השקיתי את העציצים או מבצעי תיאום שונים - שאחסוך מכס. אבל אני מברכת מברכת על המוגמר ועל התרומה הצנועה שלנו לשמירת הכדור...
אסיה לשם.

**השתחררו מצה"ל:
שי בקיש, מעיין ליפשיץ, תמר גלסמן.**

**ראו הצלחה בדרככם החדשה, רק טוב באזרחות!
באהבה, קשר חם.**

טורניר קטרגל פסח 2022

חג האביב הגיע ועמו טורניר הקטרגל המסורתי לזכרו של סיון כהן.

השנה בטורניר לקחו חלק 4 קבוצות:

- **"חבורת הזבל"** - אתם אולי מכירים אותם בתור הפרבר, מדובר בחבורה צעירה ותוססת שבאה במטרה להילחם ולהמשיך את מסורת הזכיות.
- **"גיבורי הפרבר"** - אל תתנו לשם לבלבל אתכם, מדובר פה בקבוצת החיילים והשינשינים, זו הקבוצה שהחלה את מסורת הזכיות של קבוצת הפרבר בשנים האחרונות והם באו להראות שכוחם עוד במוותניהם.
- **"להקת האש"** - צעירי הקיבוץ המפוזרים בכל המדינה (ואחד אף מחוצה לה), בדעה אובייקטיבית לחלוטין מדובר בקבוצה כישרונית ביותר שיכולה לעמוד מול כל קבוצה ולהיות הקבוצה הדומיננטית.
- **"גן בית"** - הקבוצה של השכונה שכרגע נבנית, קבוצה עוצמתית שהילכה אימים על הקבוצות האחרות, כאשר רק מלהביט בהם הרגליים מתחילות לרעוד.

למגרש הרב תחומי הגיע מספר מכובד של צופים ושחקנים שהכניסו באווירת החג גם רוח תחרותית ומהנה, ולאחר חיסול הסדר הגיע הזמן להסתדר בעמדות ולהוציא את הטורניר לדרך.

המשחק הראשון היה מרתק, קבוצת "גן בית" ו"להקת האש" פתחו בצורה עוצמתית, לאחר משחק רב תהפוכות בקצב מסחרר הקבוצות נפרדו ב-2:2.

המשחק השני הפגיש את "חבורת הזבל" ו"גיבורי הפרבר" גם במשחק הזה הייתה חלוקת נקודות לאחר 0:0 משמים. לאחר המשחק הזה הייתה הופעה מכובדת של קבוצת הילדים של אפיקים במשחק ראווה מהנה. הטורניר נמשך כאשר "גיבורי הפרבר" גברו 1:3 על "גן בית" בתצוגה מרשימה מאוד מבחינת התקפית. המשחק הרביעי היה המשחק החד צדדי של הטורניר כאשר "להקת האש" הביסה 0:4 את "חבורת הזבל" חסרת האונים.

במשחק הבא ניצחה "חבורת הזבל" את "גן בית" בתוצאה 1:2 מה שהבטיח כמעט באופן מוחלט ששתי הקבוצות לא ימשיכו לשלב הבא.

המשחק השישי והאחרון בשלב הבתים היה לפרוטוקול בלבד, המשחק בו השתתפו 2 הקבוצות שהבטיחו באופן כמעט ודאי את עלייתן לגמר נגמר בתוצאה 0:2 לזכות "להקת האש"

בשלב זה היה הטקס המכובד לזכרו של סיון כשכל השחקנים עומדים בשורה וכלל הצופים מאזינים לנאום מרגש על סיפורו של סיון.

ואז הגיע הרגע לו כולם חיכו-הגמר הגדול!

בגמר נפגשו אותן הקבוצות ששיחקו במשחק הקודם.

המשחק נפתח בקצב גבוה אך 2 שתי הקבוצות לא הצליחו להיות מדויקות והמשחק התנהל מצד לצד אך בלי איום משמעותי ואז זה הגיע התקפה מסודרת ומאורגנת של "גיבורי הפרבר" הכריעה את ההגנה המבולבלת של "להקת האש" 0:1 משער נפלא של עודד כץ עם בעיטה מדויקת ועוצמתית לפינה השמאלית, המשחק נמשך ו"להקת האש" הרימה את הקצב אך ללא הועיל ואז יציאה יעילה למתפרצת מצאה פעם נוספת את עודד כץ לא מכוסה, מול השוער עודד שמר על קור רוח והכניע עם כדור מדויק נוסף 0:2, "להקת האש" המשיכו וניסו אך זה לא הספיק מול ההגנה הנפלאה של "גיבורי הפרבר" וזו הייתה גם תוצאת הסיום.

"גיבורי הפרבר" הם מחזיקי הגביע !

מיקום	שם	נקודות	הפרש שערים
1	"להקת האש"	7	8-2 (+6)
2	"גיבורי הפרבר"	4	3-3 (0)
3	"חבורת הזבל"	4	2-5 (-3)
4	"גן בית"	1	4-7 (-3)

הכובשים המצטיינים:

עודד כץ (גיבורי הפרבר)-3
 עופר גלסמן (להקת האש)-3
 אדריאן (להקת האש)-3
 בן אולמן (גן בית)-3

תודות:

גני אסם- שריכוזה, ניהלה וארגנה את הטורניר.

יזהר אברהם- עזרה בניהול וארגון הטורניר.

משפחת פלד והפרבר- עזרה בפירוק והחזרת כל הציוד למקומו.

משפחת כהן- על המשמעות האמיתית של הטורניר.

כל השחקנים- על ההשתתפות.

קהל- על האווירה.

בלעדיכם כל זה לא היה קורה, תודה רבה!

סיכום: יזהר אברהם

מרוץ העצמאות ה-36

אחר הצהריים ביום שבת 30.4.2022 נערך מרוץ העצמאות המסורתי לזכרם של בנים ובנות עמק הירדן אשר נפלו במערכות ישראל.

ההזנקה של המרוץ הייתה בקבוצת כנרת, המרוץ המשיך בדרכי העמק והסתיים ליד האנדרטה לזכר הנופלים בצומת צמת. בסיום המרוץ נערך טקס וחולקו הגביעים למנצחים. הנבחרת המופלאה של אפיקים הגיעו **במקום השני בתוצאה של 48.06 דקות**. במקום הראשון הגיעה הנבחרת של דגניה ב'.

לכל הרצות והרצים, לצוות התומך, לצורי המאמן, רצינו להגיד שאנחנו גאים בכל אחת ואחד מכם!! ליווינו וראינו את ההשקעה שלכם. זה לא מובן מאליה שאתם מתגייסים ונותנים את הנשמה שלכם ואת כל כולכם, מי בפעם הראשונה ומי בפעם המי יודע כמה, והכל כדי לייצג אותנו בגאווה! הרימו את הראש והסתכלו קדימה. אתם אלופים!

כבכל שנה העמידה אפיקים קבוצת רצים מופלאים, בהדרכה ואימון מסורים של צורי גלסמן. ואלו הרצים:

טורניר כדורסל

בהמשך לחגיגות יום העצמאות באפיקים

שבת 07 במאי

16:30 | כינוס חיסום וחלוקת חולצות לשחקנים
17:00 | תחילת המשחקים

הטורניר יכלול 4 קבוצות בנות מינ' 5 שחקנים

- פרבר
- חיילים ושי. שירות
- צעירים עד גיל 30
- קבוצת ותיקים חזקה!!!

בואו לעודד!!!

11. יסמין גלסמן	1. עודד כץ
12. תום פלס	2. ניב שפירא
13. ענבל ענברי	3. יואב מרימסקי
14. יוני ויסלר	4. טליה סטביצקי
15. עתליה הלחמי	5. עופר גלסמן
16. לי קול	6. בר מרימסקי
17. עופרי פלד	7. אסף קול
18. גל אולמן	8. תום לוכטר
19. רונן קול	9. יובל רחמילביץ'
20. ורד אופיר	10. עידן קול

אפיקים הו!